

EIDOS
41

ISBN 978-973-8930-51-3

© 2010 by Ionuț Caragea, Montréal.
Toate drepturile rezervate.

website: www.ionutcaragea.ro
email: icaragea@sympatico.ca

Coperta: Vlad Turburea

Ionuț Caragea

**POEZII
DE DRAGOSTE**

– antologie –

Cu o Prefață de Corneliu Leu

FIDES

De același autor:

1. *Delirium Tremens* – Stef, Iași, 2006
2. *M-am născut pe Google* – Stef, Iași, 2007
3. *Donator universal* – Stef, Iași, 2007
4. *Omul din cutia neagră* – Fides, Iași, 2007
5. *33 bis* – Fides, Iași, 2008
6. *Analfabetism literar* – Fides, Iași, 2008
7. *Dicționarul Suferinței* – Fides, Iași, 2008
8. *Negru Sacerdot* – Fides, Iași, 2008
9. *Absența a ceea ce sîntem* – Fides, Iași, 2009
10. *La suprême émotion* – ASLRQ, Montréal, 2009
11. *Déconnecté* – Elmis, Iași, 2009
12. *Guru amnezic* – Fides, Iași, 2009
13. *Literatura virtuală și Curentul Generației Google* – Fides, Iași, 2009

Din dragoste

Cîteodată mă năpădește, așa, un val al sentimentelor de nedescris. Fug repede, iau un creion, scriu două-trei cuvinte și mă opresc. De ce? Înțeleg că nu aceasta este calea mea. Poezia nu este poezie, versurile nu sînt versuri. De fapt ce voiam eu? Probabil să copiez ceva. Să intru într-o gașcă de poeți sau prozatori care își dau note în funcție de frumusețea ecuațiilor scrise. Rezultatul este mereu același: o cifră.

Oamenii suferă de lipsuri. Orice lipsă creează o „capodoperă”. Geniile sînt genii sau doar suflete măcinate de dorință? Chiar și cel mai mare poet al lumii, după ce a scris cea mai apreciată poezie, nu a rezistat tentației ego-ului de a o citi încă o dată și încă o dată. Apoi intervin cititorii. Unii sînt critici desăvîrșiți. De fapt nu se potrivește modului lor de exprimare. Alții, din contră, o adoră. Parcă așa ar fi vrut și ei să o spună dar nu știau cum anume. Alții sînt indiferenți. Nu mai au timp să iubească. Dar de ce vorbim despre iubire cînd nu se poate exprima în cuvinte?

Poate că ar fi mai bună o lume de muți. Ar rămîne ochii, eh, ochii. Cum poate exista iubire cînd există atîta dezgust? Poate că ar fi mai bună o lume de orbi. Rămîn gemetele orbilor și scîncetele mușilor. Poate ar fi mai bună o lume de surzi. O lume de surzi, muți și orbi. Dar rămîn mîinile și picioarele. O să-i vedem noaptea somnambuli, căutînd, căutînd... cuvintele. Poate că ar fi mai bună o lume de orbi, surzi, muți și handicapați. Poate că atunci oamenii vor începe să iubească. Își vor deschide sufletele, își vor elibera sentimentele în oceanul de dragoste ce-i înconjoară.

Cîteodată, apuc un creion și mîzgălesc o coală de hîrtie.
Mai bine aș chema un doctor, că vorba aceea, este plină
lumea de doctori în dragoste.

Autorul în perioada căutărilor sale poetice

Deosebirea dintre dragostea de literatură și adevărata poezie de dragoste

*Însemnări pe marginea volumului selectiv din opera unui
tânăr poet român rătăcit pe meridianele lumii, dar bine
înrădăcinat în dragostea pentru poezia limbii lui.*

Nu am în nici un fel intenția de a face elogiul poeziei lui Ionuț Caragea, poet român încă tânăr, care și-a câștigat notorietatea în „*generația Google*“ pe multe meridiane dar, ca întotdeauna prin destinul nostru de caractere condamnate la nonsolidaritate sau asolidaritate, mai puțin în universul creativ al țării lui unde, după părerea mea, s-a înstăpînit – tranzițional, bineînțeles – un mod de existență literară circumscrisă în microclimate propice grupusculilor literare. Ceea ce n-ar fi rău, practicarea artei nepresupunînd organizații de masă, dar conducînd la riscul ca, în grup mic, ierarhia valorilor prin selecție naturală să nu mai funcționeze așa cum trebuie, iar iubirea de literatură să nu fie totuna cu vocația pentru literatură, din iubire provenind și *amatorismul*.

Plecat în altă lume, Ionuț Caragea are avantajul însingurării sale, ceea ce îi oferă o distanță de la care nu mai e obligat să stea cu privirile în interiorul grupusculului; să poată vedea fenomenul literar de la distanță și să tragă învățăminte din ansamblul lui, nu de la vreun critic sau maestru literar care vrea să domine un anume cenaclu dintr-o anume localitate. Pentru că, nu creatorii chinuiți de propriile lor orgolii sînt principalii vinovați de provincializarea acestor grupuri literare (prin mentalitate provincială și nu prin locul unde apar), ci „maestrul“, implicitul critic local ce dă sentin-

țe și certificate de talent, lansînd personalitățile literare în micul lui imperiu după modelul grangurilor „centrali“ ai vieții clientelare literare; și leit cu același arsenal de valori. Astfel, aceleași adjective, atribute și analize din repertoriul celor ce o fac la scară mare, sînt folosite și la scara mică a cîtorva semnatori de volume din arealul respectiv. Ba, uneori, la furie, pentru a arăta cît de buricul pămîntului este el cu emulii săi, respectivul mentor și spirit rector local uită, pur și simplu, funcția critică de la care a pornit și-i îmbăloșează pe autorii clientelari cu atîtea merite de perfecțiune și genialitate, încît generația lui Nichita, șaptezecistii, optzecistii și chiar impunătoarele nume din perioada interbelică sînt mici amatori pe lîngă creația promovată de cenaclul, revista sau editura respectivă.

Dar, în această însingurare, Ionuț Caragea are și dezavantajul de a nu fi luat în considerație de nimeni, măruntele interese de grup neavînd cum să-l includă. Un asemenea motiv mă face să mă refer la el și la poezia lui cea frumoasă, mai degrabă spre a defini contrastul dintre un asemenea însingurat în împătımirea pentru sunetul încîntător al poeziei în limba sa maternă, spulberat ca un fir de talent în largul mapamondului, și bine definitele ventuze ale aspirației la artă cu orice preț, cu chemare și nechemare, îndemînare și neîndemînare, vocație sau doar ambiție de afirmare, profesionism sau amatorism ce mențin climatul unei vieți literare locale în cercuri restrînse de oameni care se cunosc, se cam apreciază sau doar se tolerează ei între ei, datorită liberalizării tiparului. Liberalizare absolut necesară democrației noastre, dar nu în egală măsură utilă unei reale afirmări culturale care, pentru a se realiza, trebuie să scape de poncifele și amatorismul de la „Cîntarea României“.

Poate că voi fi considerat cinic, dar alături culegerii pe care acest poet interesant a făcut-o din cele nouă volume

publicate pînă în prezent, am așezat un opuscul din colecția de penibilități literare a marelui meu prieten Miha Dragomir, poet de nobilă stirpe intelectuală pe care-l amuzau la culme toate stupiditățile pe care le suportă tiparul, colectîndu-le cu fervoare. Procedez astfel spre a-mi face înțeleasă cît mai pe scurt teza exprimată limpede în titlu, juxtapunînd o strofă de adevărată poezie de dragoste aparținînd tînărului poet și alta dintr-o broșurică tipărită pe bani proprii (ceea ce dovedește doar dragostea pentru literatură), de o „amatoare de frumos“ din perioada interbelică, atunci cînd libertatea tiparului manevrat ca negustorie în care banii nu au miros, era la fel de glorioasă ca și astăzi. Pentru că mica industrie editorială a prezentului nu e cu nimic mai brează, adăugîndu-și doar rafinamentul digital alăturat vînzării de ISBN-uri pentru autori submodești, al asigurării de prefețe elogiative pentru cei mai avuți și chiar al negustoriei cu vreo campanie de recenzii în publicații cu tiraj confidențial dar care, apoi, pot fi citate în postfețele care susțin autorii după ce au mai strîns niște bani pentru un nou volum. În acest mod, putem afirma cu mîndrie că economia noastră de piață a produs și a (re)impus tipul de editor prestator de servicii spre a satisface nevoile reale sau amatoristice ale unor mici comunități, la fel cu atelierile de confecții și reparații, rentabile la un anume număr de populație; sau, chiar, cu cabinetele dentare care pun coroane și proteze oricărui om care are nevoie să mănînce și nu numai celui care știe să zîmbească frumos. Printre acestea s-au profilat și cîteva mici dictaturi, fie ale unor finanțări de stat supuse intereselor unei anumite orientări sau găști, fie ale cîștigurilor cu cărți comerciale, ca niște supermarketuri cu produse de serie, banale, uneori expirate, dar ambalate frumos, de genul „*legate-n imitație de piele, ca să lași doi metri de bibliotecă urmașilor*“... Și, bineînțeles, nutrim speranța să se impună naibii odată o editură

cu un adevărat program de cultură națională și de cultivare a elitelor cum, avis rara, începuse a fi în unele domenii Editura Humanitas.

Dar să revenim la exemplul edificator și scurt pentru care m-am lungit cu vorba. Voi cita două strofe, din două poezii de dragoste a doi autori care demonstrează ambii dragostea de literatură, de vreme ce o frecventează. Unuia dintre ei, însă, lipsindu-i din această dragoste necesarul respect pentru literatură; respectul care-l face pe omul de bun simț să se oprească dinaintea profesioniștilor unui domeniu pentru care n-are chemare și să nu înainteze acolo unde nu-și are nici locul, nici priceperea, nici, în ultimă instanță: harul.

*...cîndva ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer
și vom culege stele să le simțim zvîcnirea
cînd inimile noastre nu vor avea reper.*

Așa sună o strofă din recenta culegere a lui Ionuț Caragea pe care, ca să nu jignesc libertatea de a tipări a vreunui grafo-man contemporan, o juxtapun unui vers extras, după cum am spus, dintr-o plachetă tipărită în timpul libertăților interbelice:

*Am avut și eu odată
Un iubit frumos și bun
Și-a plecat în țări străine
Și-a murit de glonț de tun.*

Pentru Ionuț Caragea – care, fiindcă „a plecat în țări străine“, nu face parte dintre găștile autohtone unde, la scară mai mare sau mai mică, se laudă unii pe alții – așezarea alături de asemenea delicatese ale ororii literare, ar putea fi jignitoare. Fericit fiind, însă, că „n-a murit de glonț de tun“, îl

rog să mă ierte și să înțeleagă că, pentru mine, e o răcorire. Și să mi-o accepte din următoarele motive:

Ca modest profesionist al scrisului ce sînt, m-am simțit întotdeauna încurajat să mă aflu între prieteni ce știau să apere drepturile și fruntariile acestui profesionism pentru care fiecare trudim din greu, nu ca pentru alte profesii – doar patru sau cinci ani de facultate, ci o viață întreagă; și aceea puțină de vreme ce, deseori, adevăratele rezultate se văd de abia cînd ajungi la eternitate. Astfel, cum am spus mai sus, am moștenit în memoria mea, ca un memento a ceea ce nu trebuie să lăsăm să se împlină pe piața literară, toată colecția de poncife grafomane colecționată de Mișu Dragomir cu osîrdia celui care nu numai că vrea să se amuze, ci și a maestrului cultivat de o rară generație de poeți splendizi și care, la rîndu-i, a cultivat cel puțin două. Colecție adunată de Mișu, marele îndrumător de poeți care a ținut pînă la moarte rubrica „*Dintre sute de catarge*“ unde a fost lansată toată floarea poeziei vremii, tocmai pentru a le da acestora exemplu de ceea ce nu trebuie să facă și, mai ales, ceea ce nu trebuie să lase să pătrundă știrbind blazonul nobil al profesioniștilor în ale scrisului.

Nu era vorba atît de persoane, cît de opere; de neghina strecurată chiar printre culegerile bune ale unor oameni cu talent bine consacrat, dar nedotați cu simț critic față de propriul lor verbiaj. Astfel, cînd, în prolificitatea sa, Nicolae Tăutu scotea carte după carte și chiar luase, împreună cu Mișu, un premiu de stat pentru poezie, acesta i-a atras atenția că nu tot ce se publică diurn, în ziare, își găsește și loc peren în paginile cărților; că una e poezia ocazională pentru care ei erau mult solicitați de reviste, fiind poeți la modă, și altul e rolul mesajului poetic pe care-l duci cu tine pînă la împlinirea unei cărți; că nici o carte nu e o simplă culegere, ci fiecare își are poetica ei, tot așa cum un articol sau un

interviu, p r nd fulminant într-un ziar pe o „*cestiune la ordinea zilei*“,  i  i poate pierde orice semnifica ie în volum  i chiar îl poate descalifica pe cel care- i alc tuie te opera definitivă din culegeri de scriitură jurnalier . Tăutu a  n eles, a acceptat  i, cum  i ardea buza să scoată un nou volum pentru care avea crea ie diurnă destul , a propus să ne facă o lectură ca să alegem noi ce trebuia a se tipări pentru eternitate  i ce r m nea doar ca scurtă răsuflare pentru „*carpe diem*“-ul respectiv. Am procedat ca atare: el citea foile respective, iar la fiecare, noi  i spuneam să le pună în dreapta sau în s nga. Supus, ascultător, obiectivat, el făcea asta... P n  c nd l-am prins că, uneori, tri a  i, c nd nu eram aten i, mai sustrăgea c te o foaie din cele pentru gunoi  i o punea furi  de partea cealaltă... O dată, de două ori, p n  c nd i s-a strigat: „Nae, e volumul tău  i tu poți oric nd să faci ce vrei cu el; dar acum, c t noi ascultăm, lasă naibii foile a a cum zicem!”... Atunci, două lacrimi mari în care strălucea toată durerea  i ruga s-au prelins pe frumosul lui obraz poetic  i i-am auzit glasul invoc nd: „Dar voi nu  ti i c t m-am chinuit  i c t am scri nit din din i pînă c nd am scris poezia asta!”...  i, nu numai invoc nd, dar chiar cutremur ndu-ne cu durerea unui om sincer fa  de efortul său, din păcate, de data aceea sterp  i, din fericire, în alte ocazii foarte inspirat.

Ce să-i faci?! Există  i asemenea autori care pot produce lucruri de valoare alături de dezamăgitoare banalita i  i, tocmai din acest motiv s-a instaurat func ia selectivă a adevărului critic literar. Pentru că nu s-a inventat încă, nici cu electricitatea pe s rm , nici prin undele herziene, nici în sistemul digital (iată: proaspăt laureat cu „Nobel“), vreun mecanism care să confere cantita i de talent sau, măcar, să producă timp de inspira ie, avem deseori nevoie de o selec ie ulterioară, bazată pe caratele fiecărui produs în parte. Dau un exemplu care se poate verifica consult ndu-se edi ia res-

pectivă: Ion Horea este un poet bine conturat și foarte riguros cu sine însuși. Și, cu toate acestea, Romulus Vulpescu, avînd la viața lui mult har de editor, i-a propus să-i selecteze el poeziile pentru un volum antologic. Ei bine, oricît de mult am fi convinși de virtuțile operei poetice a lui Ion Horea, cînd citim acel volum asupra căruia și-a pus amprenta selecția lui Romulus Vulpescu, ne dăm seama că poetul e și mai valoros decît l-am considerat citindu-i celelalte volume. Iată, așadar, că nu neg în nici un fel necesitatea unui adevărat mentor critic, ci doar îi batjocoresc pe cei care fac asta, nu din vreo reală chemare, ci din grandomanie, veleitate sau poltroneria importanței pe care și-o dă neavenitul. Fofilîndu-se pe post de selecționeri unici (de cele mai multe ori dintre ratații creației propriu zise, deținători de eșecuri în încercările beletristice proprii), prin veleitatea lor, aceștia speculează veleitățile altor cîtorva din jur, amăgindu-se că au fondat în mica urbe încă un mare „Cenaclu Sburătorul“. În ce scop? Bine-nțeles nu altul decît ca dubitabilul preopinent să se poată compara cu Eugen Lovinescu.

Și, în același timp, amăgindu-i pe alții; pentru că veleitatea lui „*a voi (sau a dori) să creezi*“ nu are nimic de a face cu *putința de a crea*. Ca să nu mai vorbim de har, sau măcar de toate subtilitățile poetice caracteristice fiecărui gen literar, pe care adevăratul scriitor le deprinde prin propriul său spirit de observație, chiar dacă nu s-a găsit încă (și cred că nici nu se va găsi) formula de manual pentru așa ceva. Fără acestea, o asemenea veleitate ține mai mult de ambiția de a te lua lumea drept creator și a putea poza ca atare, dîndu-ți importanță sau pretinzînd importanță... Într-o asemenea ordine de idei, îmi amintesc de un confrate ambițios pe care l-a nenorocit nereușita unor sute de pagini din care nu-i ieșea un roman, le-a rupt, le-a mototolit și le-a aruncat la coș, apoi și-a înecat durerea într-o beție cruntă. Cînd s-a trezit, a făcut

dușuri reci și inhalații cu abur, s-a dopat cu algocalmine și a încercat să se apropie de masa de lucru. Acolo, ce crezi: scoase din coș, lipite cu scotch și călcate cu fierul, tronau paginile pe care el le aruncase. „Te-ai îmbătat, maică, și ai aruncat toată munca asta la care am văzut cum te-ai forțat“ – îi spuse soacra care fusese nevestă de precupeț – nu se poate; alege măcar ceva și scoate niște bani din truda asta!“... Respectivul făcuse măcar gestul uman de a se îmbăta de ciudă; îmi amintesc însă de altul, ce scrisese un roman ale cărui pagini, ca să le publice, ar fi trebuit, pur și simplu, traduse din română în română. Circula cu el pe la diverși editori care, după efortul lecturării a două pagini de prostii și agramatisme, îi dădeau cu el în cap. Cândva, după ce ne-am câștigat libertatea, ce văd la un chioșc din Gara de Nord? – numele amicului respectiv pe coperta unui volum impresionant, îmbrățișat de-o banderolă pe care scria nici mai mult nici mai puțin decît: „Roman interzis de 20 de ani sub apăsarea cenzurii care nu l-a lăsat să apară“.

Nu știu dacă raportul dintre cîinoșenia cenzurii și prostia unui asemenea nechemat e o problemă politică sau una de breaslă în apărarea unor criterii de bun simț artistic, dar îmi amintesc de un alt mare prieten al meu, celebrul pictor și maestru monumentalist solicitat și răssolicitat de șecii lumii la înnobilarea artistică a palatelor provenite din petrodolari, care a pictat ani de-a rîndul cele mai mari minuni arhitectonice din emirate: Petre Achițenie. Artist modern, cu o viziune brîncușiană în culoare, acuzat de fundamentalisti că și-a permis să-l pună-n frescă pe Eminescu alături ctitorilor din biserica botoșăneană unde a fost botezat poetul, el a avut o copilărie săracă pe la mănăstirile unde a învățat de la zugravii stilului bizantin, a trecut apoi la o perioadă tributară picturii lui Grigorescu și Andreescu, dar de înaltă apreciere în epocă și a fost adus ca bursier la singurul Institut parti-

cular de belle arte din București, patronul acestuia dându-i de toate – casă, masă, lecții, atelier, vopsele, cu o singură condiție: să retușeze tablourile unor colege din familii avute, de pe urma taxelor cărora ființa institutul, ca să crească prestigiul acestuia atunci când expunea lucrările studenților. Așa și-a făcut Achițenie și studiile, dar a realizat și zeci de pânze pentru expoziții de succes, semnate de alții. Și, pesemne din acest motiv, când a ajuns profesor, șef de catedră și maestru al multor generații de absolvenți ai Universității Naționale de Arte Plastice, avea un ochi teribil, descifrînd imediat amatorismul și excluzîndu-l. Se purta foarte exigent, mai ales cu fetele; și nu le ierta dacă se îndoia de talentul lor. Vorba lui binecunoscută era: „Vrei să ai îndeletniciri artistice și să-ți umpli timpul cu ele? Du-te la tors, la vopsit lînă, la croșetat, la țesut ii și covoare, că așa face orice femeie de român ca să-și îngrijească locuința îmbrăcînd-o-n scoarțe, și nu ca să se laude cu afișe de expoziții la care n-o să vinzi nimic!“...

Încurajat de el, am îndrăznit și eu să ricanez în fața unor foști generali sau ștăbuleți, sau miniștri care, venindu-le ideea să tenteze la profesia noastră pentru a-și umple timpul de pensie grasă, încep a se considera colegi și a-ți aduce cărți spre publicare sau recenzare. Le spun de la obraz: „Dacă te-a apucat dragostea de artă la bătrînețe, de ce-ai cășunat neapărat pe meseria mea și nu faci, de exemplu, balet, sau cascadorie ca să-ți umpli timpul?!“...

S-ar pune întrebarea ce legătură au toate acestea cu poezia de dragoste a lui Ionuț Caragea, o creație literară onestă și de certă inspirație, inegală încă, atingînd și cote superbe pe lîngă inegalități oarecum supărătoare, dar niciodată sub limitele profesionalismului. Niciodată lăsînd impresia că autorul s-ar îmbăta cu apa rece a amatorismului, ci întotdeauna simțindu-l crispat în voința de a comunica ceva ce are într-adevăr de comunicat. Ceea ce mă face să îl încurajez din toată

inima și să-i apreciez volumul ca atare, pentru că inegalitățile lui sînt chiar mai interesante privind căutarea de expresie artistică nouă; mai interesante decît o mînuire sigură, la o anume ștachetă lipsită de oscilații... Da: ce altă legătură, decît contrastul încîntării, ar putea avea considerațiile mele despre amatorism și grafomanie cu poezia de mai jos, pe care sînt tentat să o citez în întregime ? !

În altă viață am fost un râu

*în altă viață am fost un râu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
cîteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
cîteodată se închidea în sine și plîngea
adesea o mîngîiam unduitor*

*într-o zi iubita mea a plecat
în căruța unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură*

*eram furios și pentru o vreme
n-am mai privit malurile
pînă cînd o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pămîntului
și s-a lăsat să cadă*

*ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie*

*a plutit o vreme
cît m-au ținut brațele
apoi am sărutat-o
și a rămas în voia mării*

*deseori iubita mea cîntă
la miez de noapte
vrăjește pescarii*

*iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor*

Și, dacă poemul de mai sus l-am reprodus din această încercare de antologare tematică, extrăgînd lirica de dragoste existentă pînă în prezent în opera tînărului poet, cer permisiunea să mai adaug unul, dintr-un alt volum, cu alt orizont ideatic, definindu-i personalitatea literară dintr-un alt unghi, dar care justifică la fel de bine convingerea că ne aflăm în fața unui autor care are ceva de spus și, stăpîn pe niște mijloace moderne de exprimare ale unor inedite stări poetice, va mai avea încă de spus impunîndu-și registrul poetic asupra generației sale :

Download

*Doamne
am primit mesaj de la tine
în timp ce mă spovedeam pe hîrtie*

*s-a înfiripat un link între cer și pământ
prin care mă hrăneam prin care te downloadam
poezie
am învățat să iau totul de la început
primul cuvânt a fost
amintire
nu trebuia să construiesc
un alt turn babilon din metafore
pentru a-ți arăta cât de deștept sînt
am așteptat cuminte
ca picăturile de ploaie
să culeagă cuvintele din vînt
mi-am întins palma
pe linia vieții a apărut
o floodă
o iubire
care m-a făcut mai Om
decît sfînt
prefer să rămîn toiagul tău Doamne
pe care să-ți sprijini sufletul
și să mă doară dragostea ta
decît să mă dărîme
cuvinte de dragul cuvintelor
pentru că-n lumea asta chioară
nu tot ce zboară se numește înger*

Prefațat astfel, cu profilul poetic așezat ca o efigie care, cu ochiul vizibil cercetează frumusețile iubirii mai mult decît frumusețile iubitei – aceasta fiind unică, neschimbată, discret mișcată sau, mai degrabă doar clătinată cu drăgăstoasă grijă; situată într-un nadir perpetuu al pros-

pecțiunilor sale și venind la el prin fluxurile sentimentelor diferite pe care i le provoacă; uneori voluntară față de sentimentele lui supuse, alteori supusă în fața sentimentelor lui voluntar declarate și surprinzător descrise – el le disecă și le află metafora... Dar cu ochiul celălalt, ochiul nevăzut pe care îl bănuim a recepta mesajele venind din transcendent în limbajul noilor configurații ale unei lumi virtuale, Ionuț Caragea își capătă cele două dimensiuni auctoriale: una de conversație cu divinitatea care și-a depășit împreună cu autorul respectiv și cu secolul în care trăiește acesta, trăsăturile fundamentalist-paternaliste de „Tată a Toate“, făcându-ne conștienți că, de fapt, e „Duhul din Toate“, adică prietenul, sfătuitoarea, inspiratorul și animatorul gândurilor tale, al simțirilor cu care-I înțelegi Cuvântul; iar tu ai dreptul modern să nu-l înțelegi ca pe o poruncă, ci exact ca pe un duh care te animă și pe tine fericindu-te, tocmai pentru că Dumnezeu tău dialoghează cu tine și te lasă să dialoghezi cu El întru luminarea acestei vieți; chiar și cu mijloacele cele mai moderne, care se dovedesc a fi la fel de profund transcendentale... Asta ar fi prima dimensiune. Iar a doua e cea de ascultare întru tocmai a îndemnurilor acestui Dumnezeu Atoateiubitor, făcându-te și pe tine să iubești în măsura în care ești ființă după chipul și asemănarea Lui; și să cânti iubirea dacă ai primit de la el talantul poeziei.

Asta, cred eu, face din Ionuț Caragea un liric dotat cu justificată înclinație către poezia de dragoste iar, din acest volum al său, o demonstrație bine pusă pe direcție. O demonstrație promițătoare meritând a fi călduros primită, cu toate limitele sale; o demonstrație care ne arată că, atunci când va reuși să depășească anumite poncife ale teribilis-

mului de a spune oricum orice, teribilism care-i aplatizează pe mai mulți congeneri ai săi, când va ajunge să simtă că versul alb (ca să nu spun că respinge, spun numai că:) admite și mai greu vocabula de simplă comunicare, lipsită de profunzimi sau de originalitatea rezonanței, că diminutivele zgîrie urechea și simțul poetic iar simplitățile exprimării trebuie să cuprindă mereu un antibanal feroce, când își va radicaliza poezia față de asemenea tare, constănțeanul din el va avea dreptul să se pretindă din stirpea tomitanului care s-a autodenumit „*tenerorum lusor amorum*“.

Mă opresc aici de teamă că, în ciuda a cel puțin opt superlative pe care le-am folosit caracterizându-l pe acest poet care le merită, să nu-i fac vreun deserviciu vorbind cinstit despre hibecele pe care le mai are, în contextul în care astăzi, prin practicile despre care vorbeam la începuturile acestor rînduri, orice prefață sau postfață situează orice carte la care este atașată, cel puțin de la perfect și genial în sus; iar baremul de superlative este pe la minimum douăzeci și patru la orașe și treizeci și două în municipiile capitală de județ. Fraza de început de cronică literară cu: „*Valorosul volum de cimilituri apărut în prestigioasa editură din Pătîrlagele aduce o contribuție națională la...*“ este bine generalizată în limbajul criticilor despre care am vorbit mai înainte, în vreme ce prietenul meu Achițenie, care le îndruma pe grafomanele picturii către talentele produselor casnice, își savurează acum nemurirea, devenind el însuși monument.

Iar eu, păcătosul, convins că, în urma unor asemenea practici de reclamă la tarabă, e întru totul justificat faptul ca acela care te roagă să scrii despre el, e sigur că vei scrie

cît de genial este, m-am jurat mai demult să nu mai accept asemenea propuneri. Dar lui Ionuț, care pe deasupra mai e și constănțean de-al meu, apucasem să-i promit, tocmai fiindcă l-am văzut că a trăit experiența și, ajungînd pe locurile natale, a avut parte de prezentări care-l plasau pe acea diagonală urbanistică dintre statuia lui Ovidiu și bustul lui Eminescu, chiar pe un soclu cu puțintel mai înalt decît al acestora.

Dintr-un asemenea motiv anunț că e ultima oară cînd, în scrierile mele, mă refer la vreo carte nou apărută. Oricît s-ar insista pentru o prefață, sau recenzie, sau măcar lectură, eu văd în spate surîsul umil al cerșirii unor laude; iar, după ce scriu, mai simt și scrîșnetul de nemulțumire că nu am lăudat suficient. Așa că: De ce să fiu lingușit sau înjurat?!... Mă simt bine așa cum sînt, mă bucur cînd găsesc în talentul altora un sprijin pentru a impune biata cenușă-reasă de literatură română și, cu asta: Punctum!

Corneliu LEU

Am rupt o foaie de hîrtie...

dintr-un caiet
dintr-un oarecare caiet
am rupt o foaie de hîrtie
după ce am lăsat-o plină de semne
am strîns-o în palme cu ură
și mi-am îndreptat privirea spre coș
și parcă...
și parcă ceva
ca un foșnet de frunze
ca strigătul unui copac trecut
prin nu știu cîte generații de prese
și parcă ceva îmi spunea
să nu mă grăbesc
și-atunci am desfăcut încet-încet
acel cocoloș de hîrtie
și... înăuntru
iubita mea stătea
cu capu-ntre genunchi
și plîngea

Album

mă sfințeam în iordanul pulpelor tale
cuminte într-un dormitor de catifea
soarele somnoros legăna
sub sprâncene
o lacrimă

aveam o viață minunată
cortinele în jurul patului
unicul film cu happy-end
actori îndrăgostiți
mizându-și viața
pe ultimul sărut
nimic nu mai conta
nici mâine nici poimâine

ce voiaj minunat
exploratorii atingerilor
staționate prin găurile
trupurilor fremătînde
accelerînd prin tuneluri
spre alte lumi
în care ploua mereu

voiam să te cer de nevestă
în fiecare zi
dar nu cred că te meritam îndeajuns
m-am mulțumit să fiu
dragul tău
iubitul tău
tu mi-ai dăruit tot ce-mi lipsea
inima ta

trăim a doua tinerețe
în fața unui teanc
de poze

Am ales un titlu sugestiv

Pentru a-ți spune-n primul rînd că
te iubesc!
În al doilea rînd îți desfac haina
cu două rînduri de nasturi
În al treilea rînd toate rîndurile duc
la o răscruce de rînduri: inima ta
În al patrulea rînd iubesc catrenele sau cămăruțele
în care-ți ascunzi viața
În al cincilea rînd din degetele spinoase mi-au răsărit
flori de cactus
În al șaselea rînd sînt deja fiul lui Bachus
În al șaptelea rînd se face o săptămînă
de cînd facem dragoste
În al optulea rînd pur și simplu iubesc
opturile
În al nouălea rînd ești o iubire nouă și invers
și plină de patimi
În al zecelea rînd îmi place să rîd și să plîng
cu zece rînduri de lacrimi

Actul II

Am decis să colecționez toate rîndurile
Într-un registru sentimental
Să nu crezi că-s bolnav mintal
Îți jur că dacă raiul ar fi un câmp albastru
În care să-nflorească stele
Aș fi și eu un astru
Din visele rebele

De fiecare dată cînd privesc cerul
Meteoriții mă sărută pe față pistrui
Cometele mi se înfig adînc în inimă
Sînt prisăcarul iubitelor din altă galaxie
Sau omul cu degete foarfece
Care le face rochiile zdrențe
Și le prinde mîinile cu sfoară
Ca într-un teatru de păpuși
Cadente, frecvențe, demente
Gînduri, rînduri, dansuri, valsuri
Atîtea întrebări fără răspunsuri...

Am ales un titlu sugestiv
Pentru a-ți spune-n primul rînd că
te iubesc!

Am dat Pământul înapoi un minut

la buzele mării am învățat să sărut
și timpul a rămas amuțit un minut
m-am învățat pe călcâie
pînă cînd picioarele mi-au luat foc
chibrituri, chibrituri ce doreau corpul tău de țigară
fugeam, fugeai, Soarele fugea
spre-un veșnic răsărit
mirat, Pământul s-a oprit
și a început să ne urmărească atent cu privirea

desenam inimi pe toate urmele
mesaje, pasaje, vestale, pedestale
le săgetam și sîngele curgea pocale
mă îmbătam ca musca de oțet, agale

întindeam degetele ca un balaur cu zece capete
șapte erau zilele-n care te ghiceam în șapte păcate
corpul rece sfîrșia pe nisipul fierbinte
mă tîrșiam trăgîndu-mă de limbă înainte
parcă întregul corp era o torță
și lepădam cămășile de forță

de-aș avea aripi
aș fi un drag dragon
îndrăgostit de-o dragă drăgaică
în dormitor aș pune geaca de piele-n gaică
și aș rămîne jumate înger, jumate faraon
tu vei șopti și vei dezlănțui un orgasm armageddon

îmi doresc să ne mai întâlnim o dată
așa cum o făceam de-atâtea ori
așa cum meritam
și cum visam
mă uitam
la tine
și-am avut o viziune
în care-mi era sortit
să dau Pământul înapoi un minut

Aripi de pești

iubito,
m-ai învins și mă declar iubit
zîmbești filigran la colțul gurii de aur
îmi arunc ghearele ancoră în spatele tău
vîntul îți bate în pînze valuri te poartă
departe ia-mă cu tine arată-mi
cum se înșeală o moarte

vîrful corabiei taie marginea lumii în două
dîra de spumă rămîne ultima noastră
durere cerul ne-aduce solie din răsărituri
o rază noaptea sfîrșită cu bine
soarele încă veghează

liniștea ne înconjoară vîntul își trage suflarea
doarme bătrînă și marea noi ne vom spune
povești țărmlul nu se mai vede zarea scurtată
cu mîna unde se-ascunde furtuna
poate în aripi de pești

Best friends

începutul este întotdeauna cel mai frumos moment
aș vrea ca viața mea să fie un amalgam de începuturi
reconstruite într-un monument
gravat de promisiuni
și de săruturi

am plîns cînd inima s-a frînt în două părți
eram proscris să bîntui pe oceane
în mijlocul acestor hărți
Ahab visînd în hăul
gropilor Mariane

sfîrșitul este întotdeauna cel mai trist moment
rămîi cu mici frînturi din începuturi
iar timpul lasă durerea ornament
ascunsă după măști și scuturi

—
te port medalion
first end

Avea părul lins

blonda avea părul lins, cărare și ochii luminiș în pădure
voiam s-o îmbrățișez dar merita mai mult de atât
stăteam locului să nu mă fure
să ascult cum zîmbește
și-mi spune fără cuvinte
o poveste scrisă cu mult înainte

era blajin chipul său cel rotund
îmi spunea părul să nu-l tund
să aștept să crească primăvara
între noi doi pînă cînd amîndoi
vom fi acoperiți de frunze
și ne vom iubi copaci
foșnind săruturi purtate de vînt
și ne vom iubi vlăstari
înmugurind copiii mari
și ne vom iubi pînă vom prinde rădăcini
și o vom lua la fugă să ne strîngem de tulpini
să facem scorburî

aș vrea să te cred, măcar un cuvânt
pune-ți o dorință mi-a spus și-ți voi arăta cine sînt
aș vrea să fiu vîntul și să te culc la pămînt
să fie-ntre noi o toamnă furtunoasă și deasupra nori
să porți părul fără agrafă și să plouă cu nasturi
să mă încolăcesc în jurul gîtului zvelt de girafă
și pe cearșaf sufletul meu praf să se umezească
de săruturi plină carafă

e mult prea simplu, doar atîta îmi ceri
a întins degetele și frunze au început să danseze
mister, culori, pretutindeni limbi de foc și lumini
nu am crezut niciodată-n minuni
și am rugat-o să apropie Luceafărul de Lună
plîngeam și blonda cu părul lins mă ținea de mînă
mergeam pe o cărare către luminiș
plîngeam și plîng și-mi pare rău
că am vrut să fac dragoste cu Dumnezeu pe furiș
într-un vis din care nu m-aș trezi niciodată

Baby, baby

nici nu am început bine și am sfințit cuprins de exaltare
m-au vrăjit cuvintele și jocurile tale înnebunitoare
am rămas tablou în fața frumuseții fără margini
aș putea să te privesc și cu ochii închiși
și tot vor răsări iriși din degetele mele
modelându-ți portretul

baby, baby credeam că lumea-i a mea pluteam
în al nouălea cer
mă scurgeam picătură cu picătură în sufletul tău
avid de plăcere
îți lăsați toate porțile raiului deschise gustam
din merele tale nu-mi păsa
sînt cel mai mare necredincios de pe pămîntul acesta
care m-a învățat să doresc cu toată ființa
lepădîndu-mă de toate păcatele trupești
între îmbrățișările tale nelumești
îmbătîndu-mă cu busuioaca
izvorîță din adîncul celulelor adolescente
baby, baby

și uite așa tandrețea mea s-a metamorfozat
în pasiunea unui vampir însetoșat de iubire
cel mai sfânt dintre sfinții care-au existat vreodată
este acum o fiară neîmblânzită
fără piei și măști înfruptându-se din inima ta
întinerind într-un an cât alții într-o mie

mi-a spus cineva de-acolo de sus
că nu voi ajunge niciodată-n împărăția sa
țin minte avea dreptate
nu pot rezista în fața ispitei reîncarnate
într-o dulce fecioară
care mă hrănește cu sufletul ei atât de pur atât de divin
universul este doar al nostru pe acest pat
așternut paradisul
ne facem de cap nu ne mai interesează nimic
ceilalți își mușcă limbile de ciudă
spunînd rugăciuni deșarte tînjind la fructele tale
înghițind în sec

baby, baby...

Ce tot te fofilezi

ce tot te fofilezi în spatele ceștii de cafea *mademoiselle*
îți văd degetul inelar pe buza fierbinte ghicind viitorul
și știi că sînt bucățica de zahăr ce se topește
între aromele tale negre dulcea fericire

ce tot ne jucăm de-a v-ați ascunselea
în spatele cuvintelor timide
știu că ești omidă de frunza mea avidă
să mă dezgolești
și-n fluture să te înalți în geamăte filfîitoare
îmi sucești mințile și freamăt
de mă lovesc cu capul de pereți

îmi spui că nu mă cunoști prea bine
dar știi că tot acolo o s-ajungem
hai să mai flirtăm un pic îmi place atît de mult
preludiul ăsta o iau razna
deja în ochii tăi fac un duș fierbinte
iar tu mă freci cu săpunul pe spate
cu sîinii afrodisiaci ce mi-au hrănit de mic
imaginația prin reviste

este o harababură de idei în capul meu atît de mic
acum atît de mare
îți cînt *o sole mio* ce zi minunată ivește
printre pleoapele lăcrămioare
iriși înfloresc miliarde de stele pe tavanul
ce dintr-o dată dispare
undeve dincolo de realitatea ce este acum adevărul
pe care nu-l vei afla niciodată univers
ce te tot fofilezi iubito privind ceasul de pe perete
nu vezi cum limbile atîrnă
între ele cucul și-a găsit cuib și intră și iese
a mai trecut o oră
hai să admirăm împreună dimineața
cum crește și coboară
soarele răsare sare precum un cangur pe fereastră

știi fată cuminte trebuie să ajungi acasă
cînd se crapă de ziuă
același pretext cu părinți severi dar așa de profani sfinți
îți zic și acum spală-te pe ochi și pe dinți la culcare
norocul meu balconul sub care te aștept
într-o scăpare cu brațele întinse

așa că dă-le dracului pe toate sperietorile de ciori
hai să mănânci porumb fiert
o să te-nfulec coaptă din cap pînă-n picioare
ești numai pop-corn de săruturi
și o să gustăm și cremă de zahăr ars
delicatesa de la urmă
de urmă n-o să mai rămînă nici o picătură-n gura de rai
mușcînd din humusul tău

ce tot te fofilezi cucoană nu mai ești
mademoiselle de-altădată
acuma degetul inelar îți clănțăne de nerăbdare
ești atît de previzibilă și fac din nou pe prostul
și te întreb dacă e dulce cafeaua
și îmi răspunzi ah deșteptule este atît de amară
hai să nu ne mai fofilăm și să o bem fierbinte dulce
ca a cîta oară

Fata din tablou

cuvintele se loveau de zidul plîngerii
ploaia se lovea nebună de geam
te iubeam cu vocea mea trăznet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

îți doreai soarele și pe strada ta
să ieși afară și să aprinzi taticos o țigară
să mergi liniștită și să te lași privită
să fie lumea la picioarele tale

cuvintele se loveau de zidul plîngerii
ploaia se lovea nebună de geam
treisuteșazecișicincidezilepean
cu vocea mea trăznet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

Dumnezeul păpușar

i-am închinat atâtea poeme femeii
de i-am făcut cerdac la moara cu visuri
abia mi se mai țineau ochii de întruchiparea unui copac
în palmele căruia mă cuibărisem
descrețindu-mi fruntea și părul văruiț
în fiecare an iarna era mai lungă
preludiul arborescent era pe cale să ajungă scorbură
și sufletul meu volbură
adăpostit plîngea

femeie, iubirea ce-ți dedic este-un orgasm înrădăcinat
în pământul din care m-am înălțat
și-n care mă întorc pigmeu
de coajă-aș vrea să te dezbrac și-n miezul tău
să fiu insectă
cu seva ta să mă îmbăt și să devin hoinar
în voia unui pădurar îndrăgostit de semne
și ciotul tău va plînge chihlimbar
și voi trăi o veșnicie anateme
înconjurat de oase printre lemne

am iubit femeia
pînă cînd am înghețat
în locul ei am pus un pat
din scînduri brațe și picioare
pe care să mă-ntind
și să visez cum bea lumini opace
să simt din nou cum fulgerul despică un copac
și păpușarul învîrte sforile pe lemne

pesemne... ce-i frumos și Domnului îi place

Cer de nisip

iar rătăcesc amintiri amețite în sufletul meu labirint
urmărindu-ți firul iubito pașii-mi se pierd
pe o plajă pustie
te mîngîi c-un gînd fugar lacrimi se aștern pe nisip
castele de sare

te îmbrățișez cu un oftat îndelung
îmi rămîn scoicile-n palme
le sărut sorbindu-ți glasul furat de valul tăcerii
pînze de borangic înfășoară sufletu-mi vierme
păianjenul timp

cu ochii ciobiți de pumnalele stîncilor răsărite din mare
privesc cum apune același soare străin de tot ce n-a fost
îmi întind degetele uriașe trăgîndu-l de urechi
zile liliputane

iar rătăcesc amintiri amețite în sufletul meu labirint
urmărindu-ți firul iubito pașii-mi se pierd
pe un cer plin de stele
te plimb în Carul Mare pe Calea Lactee
pînă la Steaua Polară
Luna mirată

îmbrățșez coada cometei fugare
urmărindu-te prin găuri de vierme
ne jucăm de-a v-ați ascunselea prin tranșeele negre
îți mîngîi aripile de înger în Constelația Fecioarei
spicul de grâu

cu sufletul istovit am încălecat pe-un taur
tu pe-un scorpion
în centrul galaxiei mi-ai săgetat inima
cu dor de supernovă
întind degetele boante zbori cu viteza luminii
praf și pulbere

Ah, Ioano !

ah, și ce pomeți,
sinceri și glumeți,
ah, și ce mai frunte,
fără să se-ncrunte,
ah, și ce suvițe,
împletești codițe,
ah, și ce mai ochi,
ptiu, să nu-i deochi!
ah, și ce mai buze,
or să mă refuze?
ah, a naibii limbă,
cum îți se mai plimbă,
ah, și ce năsuc,
de-l privesc năuc,
ah, și ce bărbie,
cum îmi place mie,
ah, m-am hotărât
să-ți cobor pe gât,

ah, și sîinii tăi,
plini de vînătăi,
ah, și ce buric,
fără șiretlic,
ah, și ce mai spate,
de-o să am păcate,
ah, și ce mai brațe
or să mă înhațe,
ah, și ce mai palme
cu atingeri calme,
ah, și ce picioare,
inima mă doare,
ah, și ce mai șolduri,
îmi stîrnesc imbolduri,
ah, și ce genunchi,
flori să-ți dau mănunchi,
poate-ți prind o gleznă
cînd se face beznă...

A cîta oară?

noaptea
a cîta oară-mi iese sufletul din piept cu un oftat
chinuitor
lăsînd un gol atît de mare...
de mare fără lacrimi...
secată Marea moartă

a cîta oară privesc pe întuneric pereții-n dormitor
nu mai sînt umbre pe care să le-ascult
doar amintiri fugare

a cîta oară îmi amintesc cum mă priveai îmbietor
te pierd într-un hublou ascuns de gînduri
pasăre de pradă în visul trecător
mi te vînez cu rînduri...
suîzi cu junghiuri...
copil cu unghiuri
de femeie

ziua
a cîta oară te sărut cu ochii-ntredeschiși
poza păstrează aroma de raze și petale
bună dimineața floare
ruptă din Soare...
din Soare fără lacrimi...
floare te ofilești
a cîta oară te confund c-un trecător
pe stradă sînt atîtea copii de duzină
mă claxonează o mașină lîngă semafor
trezește-te n-o să mai vină

în parc atîtea păpădii și fețe și pistrui
iubeam la nebunie ochii tăi căprui
a cîta oară scriu la întîmplare
banca este iar plină de ziare
încercuiesc cîte un semn... cîte un semn...
a cîta oară... tandra

Alexandra

Nu mai pricep

ațita iubire zace în sufletele rătăcite
pierdutele cuvinte pagini scrise în zadar
nu mai pricep cum inima s-a întărcat de sîngele
ce plînge scurgîndu-se în zborul de cîntece și vise
n-am habar
poți să mi-aduci iubirea smulgînd aripi furioase
te cuibăresc în palmele căuș ce se ascund sub pene
nu știu ce să mai cred iar amintirea cerne
lacrimi în culise

greieri dezgoliți de cri-ul amurgului grăbit
în noaptea de păcate
nu mai pricep cum licuricii nu mai au lumină
poți să-mi aduci regina-noptii în grădină
privind-o să mai sper cînd vîntul eliberează șoapte
nu știu ce să mai cred dacă-am crezut vreodată
că liliacul va înflori la tîmpla ta și altă dată în vitrină

nu mai pricep de mai pricep
dacă-am să mai pricep vreodată
ce ține loc de tine nu mai simt nici cum a fost
și niciodată
cuvintele din prima strofă îmi curg la întîmplare
mă doare că mă doare și mă doare de ce oare
rîul de lacrimi se adună în vale și te înecă
iar eu rămîn în vîrf de munte și suspine
și tot îmi zice unul altul o să-ți treacă
iar eu mai sper nu mai pricep de ce nu vine

așa ca tine o să citesc și eu ce-am scris
și mă gîndesc la nemurire
poate-am s-o regăsesc cîndva în alte lumi
mai sincere mai pline
și-o să pricep și o să sper la încă încă și-încă-o-dată
că o să vină să revină și-o să rămînă toată pentru mine
nu mai pricep de ce e doar o tristă amăgire

și uite-așa am ronțait un vers de pîine arsă
mă tot repet mă tot repet de ce nu-i miere de albine
și cîte ar mai fi de zis credeam eu altă dată
nu ar mai fi de zis nimic nimicul mă-nconjoară
nu mai pot da timpul înapoi să fim ca prima oară
ți-aduci aminte ?

De ce?

Cea mai frumoasă amintire
Cînd mi-au ars obraji
Privindu-te
Limba-mi ieșea de-un cot
Asemenea unui cameleon înnebunit
De-un fluture adormit printre șuvițele tale
Aș fi vrut o sărutare
Să-mi muști din suflet cu dinții fini de gilotină
Înghițind silabă cu silabă
Cuvintele
Se spune că dragostea trece prin stomac
Și-ți lasă un gol cît o prăpastie amețitoare
La mine a săpat în inimă ca un buldozer fără milă
Te miri de ce toate rămășițele
S-au îngrămădit în nopțile lungi
Pline de coșmaruri

Te-am iubit...
Sudoarea îți aluneca dintre sîni
Ca un șarpe încolăcindu-mi picioarele
Aș fi născocit o nouă biblie ispitit de coapsele tale
Cu paginile din cearșafuri scrise cu palmele goale
Calea spre Paradis trecută prin infernul dorințelor
Toate drumurile aveau o singură răscruce:
Tu și Eu

Cea mai tristă amintire
Rămasă în carnea mea afumată
De ultima țigară
Inima se topește într-o mare de lacrimi
Fiorduri pătrunse adânc în pielea uscată
Nu mai răsare curcubeul din pupile
Au intrat la apă sărată
Negri păianjeni
Pînze de stînjani

Tot stau și mă întreb ce te făcea atît de specială
De ce între atunci și acum este o mare diferență
De ce uitarea înseamnă indiferență...

Dulceață de gutui

Spune-mi cu ce cuvinte să te hrănesc la micul dejun
Întins pe pâinea arsă de dragoste magiun
Sorbindu-mă fierbinte romaniță
Guriță cu guriță

Sau poate dorești cafea cu lapte și sîmburi amărui
Topindu-mă pe limba ta dulceață de gutui
În fiecare dimineață între buze o picătură rămasă
Îmi spui că mă iubești și mă inviți la masă

Spune-mi cu ce cuvinte să te hrănesc
La prînz sau la cină
Sînt frunza ta vin de butuc prind rădăcină
Șerbet de trandafiri te înroșești frumoasa mea domniță
Și îți sărut obrajii gropiță cu gropiță

Spune-mi cu ce cuvinte să te satur cu ce cuvinte
Să-mi rămînă măcar un dram de viață și de minte
Spune-mi cu ce cuvinte să te satur de cuvinte
În lipsa mea duios să te alinte

Femeia de aer

Pământul deschide ochiul de sare
Marea strânge nisipul sub tălpi
Cu valuri își smulge din piele
Șopîrla albastră
Safirele scoici
Și solzi de sirenă
Le-aruncă departe să fie alese
Șirag de săruturi ascultă ecoul iubitei
Neînțelese

Te doare și strîngi la piept răsăritul
Iubește învață privește și plîngi
Secundele trec aștepți eșafodul
Sicriul și șchiop un pas
Îngropat în pămînt
Calapodul

Rămîne călcîiul iubirea săgeată și dorul
Pătrunde adînc în orbite
Sub tălpile mării se strînge nisipul
Și marea e neagră și negru veșmîntul
Ecoul iubite ascultă ecoul
Deschide-ți mormîntul
Cuvînt necuvîntul
Femeii de aer

Eterna iubire

Cînd noaptea se lasă vărsînd călimara
Și Luna bețivă se îneacă în baltă
Armata tăcută se scurge pe papirus
Din palma crestată de-a timpului daltă
Alunecă palid bătrîna privirea
Lăsînd deznădejdea să crească năvalnic
În strofe maligne preabunele gînduri
În prag de neștire topesc lumînarea
Un ultim poet ce flacăra-și stinge

Un tremur cuprinde întreaga suflare
Viteji șchiopătînd se pierd în morminte
Și trupul e hrana pămîntului – umbra
Umbrită de spaima ultimei zile
O urmă în urma ultimei urme
Un vis și-o speranță și-un cînt – regăsire
Cînd noaptea se lasă vărsînd călimara
Din palma crestată osîndă a vremii
Se scurge nebună eterna iubire

Și liniștea urlă mi-e goală cămara
Aici și lumina e neagră și rece
Pereții trosnesc și oase sugrumă
Sub greaua durere umplută cu humă
Cînd noaptea se lasă vărsînd călimara
O floare răsare vestind primăvara
Și tînăra doamnă cu drag mă petrece
Citindu-mi din cartea cuvintelor strune
Mai spune iubito – mai spune – mai spune

Eu te-am iubit cu foc de artificii

și dacă totul trece și nopți rămân stinghere
de chipul ei rotund ce-mi luminează pașii
ascunsă-n prundul cosmic de farmecele zării
iubita mea devine o simplă amintire
atunci voi pune norii
să tragă ca ocașii
la jug să-mi are cerul
să-mi semene urmașii
nimic și efemerul

privesc cu ochi albaștri pierduți în largul mării
aștept să cadă-o stea, să cred într-o minune
voi împleti cunună din gândurile bune
voi arde semne rele și alte superstiții
și multe premoniții
în foc de artificii
din mii de sacrificii
să te mai văd o dată
iubito... de-altădată

și dacă totul trece, voi trece în uitare
mă voi ruga la valuri să mă îmbălsămeze
să fiu și eu un chip din alt etern abis
în care timpul slut să nu mă mai urmeze
acolo nu mocnește
nicicând o supărare
nici alte artificii
nu vor usca în palme
durerea-n bob de sare

Femeia doarme

după ce iubești femeia
privește-o cum doarme
în locul acela numai al ei
ascultă ce amintirile-ți spun
nu încerca și visurile să i le iei

rendez-vous între suflete la jumătatea distanței
aripi de înger ce învăluie gâtul lebedei
noaptea se-ncruntă de atîta tăcere
stele răsar din strălucitoare idei

după ce iubești femeia
privește-o cum dospește în ochii tăi
o făptură minunată ce-ți hrănește imaginația

mă voi închina femeii
universul s-a creat în jurul formelor ei
de astăzi nu mai rătăcesc pe lăturalnice alei

femeia doarme
cît este de frumoasă
fără să-i ceri
fără să sperii

e pur și simplu totul
la îndemîna noastră
nu-i rupeți gâtul lebedei

Femeia-vărsător

privește-mă cu ochii lipsiți de-ngrijorare
și spune-mi doar cuvinte de dragoste și dor,
când vei pleca departe îți voi trimite-o floare
și-n plic o sărutare, femeie-vărsător.

nu vreau ca toată lumea să știe de vei plînge,
privește doar oglinda la tine-n dormitor,
tu scrie-mi despre viață cu patimă și sînge
și îți voi fi aproape, prin vise călător.

cîndva ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer
și vom culege stele să le simțim zvîcnirea
cînd inimile noastre nu vor avea reper.

Femeie, femeie

Între sînii tăi apă vie
Reînvie mucenici de filofteie
Femeie, femeie
Mă vindeci de pustietate
Dorințele mi-au ținut post în fiecă noapte
De azi am dezlegare la șapte păcate

Femeie, femeie și muză și fee
Mă scurg liniștit de năvalnic în pîntecul tău
De Mare Egee

Am mai împlinit o veșnicie
Uniți într-o patimă mijlocie

Strîngeri răsfrîngeri
Pătrunderi ascunderi

Mi-am cîștigat locul
În panteonul pantagruelic
Lîngă tine
Visînd cu ochii deschiși
Scriind bilețele de dragoste
Fragmente din poezia vieții mele

Te-am învățat pe de rost
Mă regăsesc și te regăsesc
Fără denumire

La mijlocul distanței dintre noi
Se află o închinăciune
Suflete tăciune
Ce vor să fie plămădite-n cenușa minune
Ce spune și Mamă și Tată

Deziceri
Contraziceri
Cercetez și nu mai cred
Ce aud de la lume
Femeie, femeie

Floarea-soarelui

fac ce fac și tot între coapsele tale alunec îmi pierd
toată dragostea ce-mi izvorăște din sufletul floare
semințe încolțind în humusul tău moale

și iar te înalți cu fața la Soare frunte înaltă pălărioară
te iubesc atît de mult mă cațăr pe tulpina ta fecioară
cu pași tiptili de furnică cu săruturi te gîdil la subsuori
plouă cu petale galbene din ochii tăi negrișori

te ciupesc din stînga din dreapta cu o rază de zîmbet
bucuroasă te întorci pe-o parte pe alta să-ți dezmiere
verzișoarele pleoape
din aproape-n aproape ca focul și apa
pe tălpi pe burice pe pieptul tău umblet

stau ce stau și iarăși vine vremea secerișului
plîngînd sparg semințe sărate între dinți
eram atît de cumiști
noi doi pe cîmpul ăsta infinit

cît un anotimp

Inel de logodnă

un înțelept mi-a spus

cu timpul aurul se schimbă-n tinichea
și dragostea ți se va părea lichea
păcatele vei învăța să numeri
strângînd din pumni și dînd din umeri
și-o să te scuzi
cînd vrei s-acuzi

cu timpul vei ști ce-nseamnă să alegi
ca mai tîrziu să nu dezlegi
să faci un nod frumos cu fundă
să fie rezistent și să ascundă
atîtea vorbe trecătoare
care-au umbrit zile cu soare

cu timpul vei spune te iubesc
din multe încercări, firese
căci toată viața te-ai împotmolit
la introduceri și sfîrșit
și ai rămas pierdut
în conținut

cu timpul vei ști cînd să te-oprești
fără să plîngi și fără să rănești
să recunoști cînd ai greșit
și chiar de alții nu au reușit
să fii cu inima-mpăcată
a fost odată ca niciodată...

Iartă-mă, iubește-mă

cînd eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu înțelegeam
cît de greu
este să iubești
și să fii întotdeauna singur

zile și nopți, nopți și zile
au trecut peste tine, copile
cînd sînt mare...
nu am idee
cum să iubesc
o femeie

îi scriu c-o doresc
am zidit-o în muză
însă greșesc
vocea mea mă trădează
vocea mea o acuză
îmi răstignesc într-o poemă cuvîntul
și o iubesc tăcut ca și vîntul
ce-ntoarce pagini și lasă iubiri
în paragini

cînd eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu înțelegeam
că Dumnezeu s-a născut poet

poetii scriu
muzele dorm în sicriu
muza mea sfințește icoana
și cînd greșesc eu mă rog la Ioana

Îndrăgostit de cursă lungă

Pe urmele pașilor tăi am învățat s-ascult
trecerea timpului
Am alergat apoi, strângându-mi sufletu-ntre dinți
Erai departe și m-am rugat s-ajung
La capătul Pământului

Poate că Dumnezeu a vrut să fiu îndrăgostit
de cursă lungă
Să cred că-n ființa ta se află o inimă necercetată
Acesta-i unicul și cel mai prețios trofeu și niciodată
N-a reușit în palmaresul vieții să-mi ajungă

Tu mai ești?
Măcar acolo unde himerele abundă?
M-aș preschimba în vis și-ntr-o secundă
Cu toate dorințele te voi cuprinde
Pînă la a doua rundă

Tu mai ești ?
Măcar acolo unde gândul zboară ?
Mă voi preface-n prinț zvârlugă
Din calea mea pînă și melcii o vor lua la fugă
Te voi salva pentru a nu știu cîta oară

Pe trupul tău săruturile vor fi o cărare de foc
Îmbrățișările te vor subția la mijloc
Privirile vor iscodi tresăriri
Șoaptele îți vor zidi amintiri

Tu mai ești ?
Poate că Dumnezeu nu vrea să-mi răspundă

În inima oraşului

În inima oraşului
Blocurile păreau nişte imense lumînări
Celebrau căderea nopţii de mozaic
Pe arterele nepătrunse de vise

Eu şi femeia din lacrimi
Ne desfăşuram viaţa
În faţa marelui ecran celest
Undeva în arcuirea Lunii
Ne confesam gândurile clandestine

Timpul ne era dator cu o întîlnire
În care să schimbăm lumea după bunul plac
Voiam să te invit la cină
Să fii martora sentimentelor mele
Privirea unuia să fie mîngîierea celuilalt
Să flirtăm într-un carnaval de cuvinte
Pînă vom fi ajuns amănţi
Cu acte în regulă

În emisfera stîngă a oraşului
Băteau două inimi
Tu şi celălalt Eu

Vă ţineam în palmă
Două chipuri
Într-un glob de cristal

Iubiri off-line

aseară ți-am aruncat cu bulgări în geam
inimi fulguiau într-o iarnă pustie
mă gîndeam unde o fi inima mea
printre atîtea alte o mie
tu stăteai ascunsă după perdea
te făceai că nu-i nimeni acasă
umbra însă ți se vedea
și te făcea mai frumoasă
îți aruncam cu bulgări în geam
poate cîndva vei răspunde
să ne iubim cum se cade online
măcar două secunde

Întinderi abisale

aștept să prindă formă...
iubirea mea diformă conturul unei șoapte
pierdută-n miez de noapte nimicul are suflet
și brațe și picioare nimicul te goleşte
și golul tot te doare nimicul nu cuvântă
el doar imită totul prezența unei umbre
mă face mai lumină și ploaia la fereastră
căzută în surdină memoria privirii
ce zănguie în vise și limba unei ore
cu acele precise acesta e nimicul

aș scrie despre moarte dar totu-i mort în jur
nimic nu mă atrage și fără de contur
e gloria secunde se duce într-o lume
cu limba pămîntie și suflet de cărbune
și paserile nopții lucind în spuza lunii
ucisă de-ntuneric arzînd cu dor mocnit
un soare adormit visînd la răsărituri
în brațele furtunii și muguri de zăpadă
albind poteca firii în care tot îmi caut
nimicul nimicit de gîndurile bune
și spinii ce-i iubeam dulceață trandafirii
obrajii tăi de față pierdută dintr-o dată

aș scrie despre viață dar nu mai am putere
să rup din mine versuri sînt putrezit de lacrimi
aș vrea să fie-un trăznet iubirea mea focoasă
și tunetul să urle sub talpa mea mizeră
să-mi crească plete-albastre să ne topim în mare
o stea căzută-n ape și-un prinț ucis călare
visînd la abisale întinderile negre
cu litere de-o șchioapă
și suflete pereche

Întrebare retorică

oare o poezie
fără tine și fără mine
nu se va simți părăsită
de dragoste ?

oare o poezie
nu este chintesența
iubirilor ce au trecut
și or să vină
pe lângă tine
pe lângă mine
ca o istorie a cuvântului
nerostit
împreună ?

oare de câte ori
oricâte-ar fi cuvintele
nu ajung niciodată
să exprime
tăcerile
privirile
în fața cărora
ești dezbrăcat
de orice reclamă ?

răspunsul se află
într-o cută a pielii
sau într-o amprentă
sau într-o fisură a sufletului
plină de îndoială

oare când voi găsi răspunsul
nu va fi prea târziu
și oare...
va rămîne definitiv
o întrebare retorică?

Ion și Ioana

au fost odată ca niciodată
doi ioni împovărați de iubire
staționau fiecare pe orbita lumescă
ei știau unul de altul și încercau să sfideze
teoria relativității se întâlneau în vise
își descărcau sufletele împărțeau trupuri și stări
centrul de greutate era în inima lor
totul se-nvârtea cu ei și pământul planetele
universul erau compromise
iubirea lor nu se putea cuantifica
pluteau deasupra legilor scrise și nescrise
care guvernează omul atomul moleculele
și globulele roșii care demonstrează
că nu totul se mișcă după cum vrea Brown
sau Galilei cu luneta sa studiind orgasmul
Soarelui în pântecul eclipsat al Lunii
au fost odată doi ioni divini
care-și uneau sferile
într-un șirag de săruturi strălucitoare
o nouă istorie a facerii lumii
explozia luminii crepusculare
Adam și Eva – Ion și Ioana
întorcându-se la originile
primului descântec

la început a fost neînceputul
nemurirea care a prins forma celui fiu
în pîntecul morții și al vieții femeia
au fost odată doi ioni care se iubeau
în toate culorile curcubeului
lacrimile pictorului celest
străfulgerau amintiri
depre iubirea care naște geniul zeul
care descoperă că adevăratul
geniu zeiță e femeia
au fost odată ca niciodată și sînt
doi ioni care staționează pe orbita lumescă
îmbrățișează amîndoi distanța care-i desparte
un drum spre niciunde

Îți interzic

îți interzic să visezi
îți interzic să-ți aduci aminte
îți interzic să re trăiești cea parte neînsemnată
din viața ta înainte de dinainte

nu vreau decît să uiți cine ai fost pe-acest pămînt
cînd ai iubit, cînd ai rostit un legămînt
și ai murit puțin cîte puțin
pînă la ultima picătură
de vin

pe care o sorb pe nesăturate
cînd mi se face dor de timpul ce m-a înjunghiat
pe la spate
dragostea vine repede și nu poți opri nebunia ei
nu moare niciodată atunci cînd ai trăit-o din tot sufletul
ți-a pus pecete pe fiecare secundă rămasă
din această linie trasă
de la inimă pînă la palma stîngă
un sărut și o iubire nătîngă
totul este o farsă ?

sau un vis care călătorește dincolo de ceea ce realitatea
ne obligă să credem
sau o clipă de delir în care reușim să spunem
ceea ce simțim
renunță la focul care te mistuie
supune-te lacrimilor ce-l sting
și urma rămîne adîncă

îți interzic să fii precum ești
îți interzic să mai crezi în povești
îți interzic să călătorești cu gîndul
pînă la bucata de stîncă

pe care ai scris

ADIO

Iubita de la capătul lumii

iubito de la capătul lumii
mă privești cu ochii aceștia cifrați
sperînd să-mi rotesc degetele în jurul chipului tău
făcînd un mic număr de scamatorie
un vârtej care să-ți mîngîie pleoapele
deschizînd porțile ferecate ale urechilor
te trag de părul plastic cîrlionțat vino mai aproape
fată năvălășă
îți scot și limba metalică din gură
să te aud mai cu putere
că de nu formez 767 – S.O.S. – strigînd după ajutor
salvați sufletele noastre mute

tu-ți uzi plantele
vorbești nițel cu ele au fost singure toată săptămîna
prepari ciuperci la grătar cu brînză, mărar
după aceea mai citești ceva
eu sînt în junglă un leuț – coamă zburlită
plin de scaieți (tu crezi secrete) mă-nțeapă
n-are cine să-i scoată
rămîn o fiară neîmblînzită
fug într-o peșteră, ghearele zgîrie pereții de durere
și apare închipuirea unei iubite de la capătul lumii
o leoaică singură și nefericită

ea seamănă cu mine, este ca mine, am văzut-o cândva
într-o lume abandonată în care m-am întors
pentru o clipă
am avut infinitul negru și dulce în fața mea mască
(de uimire, nu de fetească sau de-o minciună
strict masculină)
i-am simțit fiorul de la cap pînă la coada
ce-a rămas certă
rotindu-se-n lumea inertă precum un avion cu elice
striga: ia-mă și pe mine-n zbor!
uite așa am rămas cu ochii albaștri fixînd cerul
dorința sa animalică mi-a descătușat tot misterul
am murit lent dansînd striptease un melc fără cochilie

iubito de la capătul lumii
îți spun adio, m-arunc în jungla asta
să pun stăpînire pe toate felinele
să nu mă transform într-un șoricel dar să știi
în inima mea va rămîne mereu un colțișor verde
foișorul nostru în care ne vom retrace-n iubire
un paradis numit speranță
și amintire

**Iubita mea, Eva,
pe care-am cunoscut-o astă-toamnă**

toamna-i număra frunzele dezvelindu-i trupul sîngeriu
pe Eva am întîlnit-o la culesul merelor pădurețe
m-am îndrăgostit instantaneu cînd am văzut-o
mușcînd din miezul cărnos al fructului
înghîțeam și eu în sec
mărul lui Adam
îmi imaginam că sînt un vierme excitat
dornic să-și scurgă viața printre buzele sale
la fel de cărnose

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
la prima atingere am simțit cum foșnește
din cap pînă-n picioare
săruturile mele tiptile îi făceau seva să curgă
mestecam ușor coaja înmiresmată
sudoarea ei avea gustul
siropului de mere

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
încercam să-i ghicesc în palmă cât vom fi împreună
uite, vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți
aici sînt două pliuiri,
vom avea doi băieți
după aceea cu voia lui Dumnezeu alte miliarde
de gînduri de iubire
prinzînd viață
în pîntecul ficelor tale
hrănindu-se
din laptele sînilor ionatani

toamna a trecut, culesul merelor la fel
Eva cea pe care o știam era rece ca gheața
primilor fulgi de zăpadă topiți de lacrimile mele
frunzele-i ace îmi însîngerau buzele

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, iubesc;
totul a fost doar un vis îngeresc

Iubita mea, marțiană

iubi,
acuma desăvîrșesc arta
o să-ți arăt universul sentimentelor pe harta inimii

aș putea fi ora adevărului în fața ta
întrebările ar rămîne blocate pe vârful limbii
într-un singur răspuns încontinuu : un sărut
să nu visezi, să nu visezi la sfîrșit înainte de început
chiar de crezi că nu ți-aș plăcea
lasă-mă să-ți împletesc în păr o mărgea
să te strîng de mijloc
voi închide ochii și voi scoate din inimă foc

nu poți să ții pasul cu imaginația mea furibundă
abundă în suflet abundă dar nu vrea să răspundă
al cui este acest sărut pierdut în necunoscut ?

*It's just a game, it's just a tragedy
the first day, the last day, the same day
life is just a comedy
and the world – its stage
my age, one second remains
the thoughts explode in my brains*

ți-am pus numele în agendă agățat de un apostrof
of, of...
de cîte ori te-am sunat
m-ai apostrofat...

nu m-ai înțeles
eu mă joc cu toate cuvintele
pentru că ele sînt un fel de dragoste de-a mea
inexplicabilă

amîndoi avem același gînd chinuit
într-un vis interpretabil unde
te pot cuceri doar cu un cuvînt
te pot ameți rostind doar iubire
un tandem du-te-vino pe aceeași rostire
un coșmar numit dorință

ca orice femeie care se respectă
ai dreptul să joci dur
în această lume
fără contur
plină de juisare

în palma mea ofilește o floare
te privesc fără să caut întrebări sau răspunsuri
este o stare de nedescris
tăcere adîncă
văpaie
bîlbîiala continuă a sîngelui
întoarcerea în timpul copilăriei
cînd desenam chipul unei fete pe asfalt
iubita mea marțiană
și eram mai înalt

Iubite, m-am cuibărit între șoaptele tale

mă rezum la trei silabe : iubite

două: amor

și: mor

între palmele mele zîmbetul tău crește cuminte

pe ochi îți aștern săruturi mii de cocori

și zbori și zbor și zburăm

ne jucăm de-a v-ați ascunselea printre nori

ieri am avut un vis ciudat

te căutam, te strigam și-mi răspundeai cu ecouri

mă înveleai cu brațele culmi

brazi, stejari, ulmi și rîuri plete învolburate

curgeau în ropote în lacrimile strînse într-o noapte

eram o mare, atît de mare-plină și de dor

la poartă-ți bat, iubite

deschide-te!

deschide-te... ușor

să dorm în pieptul tău ca într-un foișor

mai este loc de-un glas, de-un sînge, de-un izvor

fior să-ți fiu alături și tu să-mă-nfiori

în peșteră, ursită – femeia de-un fecior

să facem dragoste ascultînd

stalagmite cum cresc asudînd

apoi prin labirint de tuneluri

să ne alergăm, să ne înfierbîntăm

să ne transmitem alte vulcanice stări

și vom erupe pînă-n al nouălea cer
și vom privi ce nimeni nu a ajuns să viseze vreodată
un băiat și o fată, lumea la picioarele noastre
un bulgăre de noroi rotindu-se nebun
prefăcîndu-se-n scrum
o pată, un fir de nisip
și vom rămîne înlănțuiți
necuprinsul spațiu străbătut de veșnicul timp
iubite, m-am cuibărit între șoaptele tale...
plouă cu stele!

Iubi-te-voi, iubito

Iubirea-ți va părea poate-un clișeu
Atîția te-au atins trasînd conturul
A mai rămas doar un deșeu
Mă mulțumesc și cu returul

Și sper că sentimente recondiționate
Vor izvorî din trupul auster
Astfel încît pe înserate
Să te învăluie în mister

Iubi-te-voi iubeață, iubire, iubăreață
Drăguța mea drăguță
Drăgaică săltăreață
Și crudă pici de coaptă
Și vie ești și moartă
Și rece și fierbinte
Ce trupul o dorește
Ce mintea o dezmente
Din tine-mi trag sorginte

Iubirea-ți va părea poate-un rebut
Atîția alții s-au desăvîrșit
Sînt mai timid la început
Și mult prea tandru la sfîrșit

Și sper c-o să descopăr fericirea
Din palme și săruturi va-nflori
O să te mirui cu privirea
Scăldată-n lacrimi albăstrii

Iubi-te-voi dulceață, amară, mălăiață
Cu buze de măceșe sorbind o altă viață
Cu gene și sprâncene de șoapte arcuite
Cu coapsele-ntre umeri de țipete zidite
Lăsa-vom curcubeie în nopți să se risipe
Pe boltă luna plină de ultimele clipe

Iubita mea iubită de printre neiubite

Lunii

Laptele nopții
sînul tău de heruvim îl cernea,
la picioarele unui moșneag
ce mă acompania confeti,
îmi spuneam psalmul
din gură de os.

Fluturi zglobii
trimiteam solie
copiilor tăi somnoroși.
Mirată, puneai o palmă la ochi.
Valuri de dragoste
îți mîngîiau tălpile.

Gelos, stăpînul luminii,
năframă pămîntie
peste chip îți puneai
și doi străjeri
în Care de-argint
cît el dormea.

Șoapta mea dulce
mii de ecouri avea.
Printre petale de stele
încă una clipea.
Știam că acolo-i
iubita mea.

Noți albe

vom face dragoste în rime
îmbrățișate
încrucișate
pînă cînd toate noțile
vor fi albe

Pansamentul de la miezul nopții

pansamentul de la miezul nopții
l-am pus pe toate rănile să-mi țină cald
era-mbibat cu vin de om și vin și morții
și vin și eu în poala ta de-am să mă scald

adoarme Luna în pridvor
lăsată-n voia sortii
adorm și eu când palmele îți vor
să-mi regăsească cheia porții în dormitor

ne sărutăm ca hoții
de-a v-ați ascunselea și pe furiș
când păru-ți este stufăriș
iar ochii-mi sînt păienjeniș

și mîinile degete pîn' la picioare
pășind pe malul gropii
alunec în splendoare și merg cum calul popii
merge pe cărare
mi-atîrnă limba-n cîntec dulce de speluncă
casa la margine de rîu mi-e luncă
și chipul tău departe mă aruncă
cu privirea

și fir de iarbă neagră atîrnînd la subsuori
și fumul rotocoale și norii dragi fuioare mă-nfiori
și toate, totul și-orîșicine
aduc cu tine
iubirea drept poruncă

Prin efracție

porțile percepției
sînt multe căi de-a le deschide
imaginează-ți bărbatul ideal la 10 cm de tine
și nu-l poți atinge
ce vei face ?
el nu pleacă, el rămîne
tu doar trebuie să înveți să privești
și la un moment dat
vei închide ochii
și el va fi deja în tine
fără să te atingă

Phantom limb

mereu rămînea vin...
mereu plecam și mă întorceam un străin
îmbrățușările mele nu te mai puteau cuprinde
erai atît de aproape și mult prea doare
îmi deschideam zadarnic buzele
ferestre prin care trebuia să pătrundă
aerul proaspăt al dimineții
sufletul tău

mă spînzuram cu firul de telefon
legătura noastră cea mai viabilă
o limbă necunoscută
necunoscută limbă printre
necunoscute căi și necunoscuți
în preajma mea te voiam
să fiu un amorezat naiv
să te mîngîi cu șoapte

locuiesc într-o cameră
cu pardoseala mozaic de săruturi
încă-ți mai simt mirosul tălpilor și dogoarea
dansez așa de nebun
ți-am dedicat o carte și ce folos
această eternitate de cuvinte
aș cîștiga detașat premiul Oscar
pentru o cascadorie
amintiri despre cum iubești și cazi liber
alături de actrița ta favorită

spectatorii aplaudă la scenă deschisă de acolo din Cer
cum îmi fac eu harachiri în strigăte de bis
cu una bucată cruce de argint
sfințită în biserică

îmi aruncai o privire ciudată
ca o plasă în care-mi prindeam ochii pașnici
vântul spulberă timpul meu
sângele curge în cascade
trupul în care te jucai
de-a v-ați ascunselea cu sentimentele mele
se usucă
pielea eşichier al durerii
amprente fac rocade
oasele macină faină de oase

cerul cerne cerneală
lăcrimează albastru toamna pleoapelor petec
gânduri celibatate printre convulsii abdominale

Priveam

Priveam infinitul de la umbra sînului tău,
pescărușii zburau prin mănunchi de fuior,
pe umărul stîng îți plana un cocor,
pe dreptul Soarele își trăgea răsuflarea.

Priveam liniștea serii în zîmbetul tău,
copilul de aur năștea sub muma de blană,
pierzîndu-se-n zare, scufundînd un vapor
în marea de-aramă.

Priveam cum levitezi în universul senzual,
zeița cuvîntului banal ce devenise epopă,
mă desprindeam de trup în spațiu-atemporal,
în picătura de magie.

Priveam Luna scursă din lacrima ta,
de-un fir de păr atîrnînd o petală de nor,
cădeam cu brațele deschise în cerul tablou
contemplîndu-mi himera.

Priveam răsăritul mîngîindu-ți urmele pașilor goi,
vîntul șoptea nisipului uitarea,
un val rătăcit mă săgeta cu săruturi de dor
scrijelindu-mi durerea.

Priveam și am rămas un veșnic privitor,
am fost actor și am rămas un simplu autor,
am fost al tău și am rămas al tuturor, un solist,
poetul autist.

Rendez-vous pe falezele eternității

bărbatul din tine se iubește cu femeia din mine
s-au spus multe povești despre cei ce ne locuiesc
dintotdeauna fără să spună nimic
bărbatul din tine se-mbată adesea scrie poeme
filosofează
fumează opium înnebunește caută caută
o ieșire uneori o mulțără
femeia din mine iubește ploile
e plecată de-o viață la cules de îngerii și tot
cu mâinile goale
își acoperă sânii...

mi-am petrecut o viață prin elegiile morții
îndrăgostit de litanii satanice
de corbi de ospicii de plumb
de mucegaiul florilor

și niciodată dar niciodată
n-am murit îndeajuns ca femeia din mine să fie liberă
să se-ntâlnească pe falezele eternității
cu bărbatul din tine

Quaero

m-am desăvârșit prin tine, femeie
acum cu sufletul te pot prețui
iubirea este dincolo de orice idee
îți dedic viața mea, epopée
fastul inimii
sentimente ceremonii

nu sînt savant
nu am învățat niciodată a scrie
ci numai din palmele tale a citi
atît de minunat este a simți
frenesia mută a cuvintelor
răstălmăcite de șoapte
mai înainte

dar la fel precum apare din senin
iubirea se poate și risipi
privești consternat
nu ai cui dărui
acea perfectă stare
rămîi cu fantezii năucitoare
și doare pînă la rădăcina umbrei

sînt nenumărate felurile
prin care poți cuceri o altă femeie
mereu se deschide o cicatrice
și vei afla că ești carne vie

are you my beating heart?
mergi încet pe-o alee
ca un melc fără cochilie
căutînd o cameră cu chirie
într-un imobil cu două picioare

aștepti să te primească
la sînul ei
această lume mascaradă
nu înțelegi că stai la coadă
à la recherche de la recherche parfaite

Să învățăm să piratăm iubirea

să învățăm să piratăm iubirea
copyrightul unui sentiment extrem de costisitor
s-o tragem la indigo în loc să mirosim liliac
să îi poruncim să ne facă pe plac
fără prea mult efort
cu maxim de confort

secrete și vieți la o distanță regulamentară
trăiri și atingeri cu mănuși de protecție
declarații rostite pe o limbă precară
bazată pe circumspecție

să învățăm să privim iubirea
cu ochelari de soare
să o negociem
la schimb cu un bilet la filmul mut din hotel
spectacolul luminii a fost primit cu răceală
nu va mai exista o dată viitoare
dincolo de jaluzele este eclipsă totală
în pat se zbate o inimă goală
sub formă de scrumieră

oglinzi și pereți împodobesc amintirea
un ceas își tîrîie secunda – ocară
timpul pierdut trăiește regăsirea
pe fața de masă o altă față
cicatrizată – o bancnotă murdară

să învățăm să ignorăm iubirea
sătui de-atîtea complicații
să repetăm aiurea
deșarte dedicații

poți merge sigur
pe aceeași direcție
cătred o singură destinație
singurătate

Sărut de porțelan

cum zbori peste ocean, tu, pasăre măiastră,
în fiecare an – la mine la fereastră,
îmi cânti o melodie – a propriului destin
și vîntul iar adie prin florile de in.

tu aripa-ți întinde deasupra frunții mele,
căci stelele-s murinde pe cerul plin de stele,
tu, pasăre măiastră, cum zbori peste ocean,
la mine la fereastră – sărut de porțelan.

mai este loc de-o strofă și-un an pe calendar,
dar curge sînge-n cofă și-mi beau al meu amar
și scriu cum se trăiește cu propriul meu destin,
cînd firul îmi urzește prin florile de in.

Sfertul de Om

Am iubit sfertul de Om
Mai mult decît trei:
Tatăl, fiul, sfîntul duh
Farmecele ei

Am iubit sfertul de Om
Rîu, pămînt și nor
Fără gravitație
Suflet călător

Am iubit sfertul de Om
Sînge și eter
Fără respirație
Zîmbetul – mister

Am iubit sfertul de Om
Ca pe un întreg
Fără explicație
Tot nu înțeleg
De ce l-am iubit

Amin

Și cîte ar mai fi de zis

revino să ne fugărim în holdele de grîu
răsare-soarele-răsare-apune
dragostea pe-obrajii tăi subțiri curgînd lapte și miere
revino să te strîng cu brîul cerului pictînd
pe fața ta de freamăt și suspine
mandoline

și chiar de brîul Maicii Domnului renaște
brîu de cosînzene
în părul tău cernînd fulgi de culoare
revino să te strîng de buze
să-ți suflu-n palme buburuze
a Făt-Frumosului mireasă

revino să ne fugărim în lanul de porumb
să fim din nou copii
cu brîul vîntului să te opresc pentru o clipă
c-un sărut să te-nroșesc
în lumea ta de vise adormite la cișmea îți priveai chipul
vălurind umbrele ce nu doreau să se risipe
în fîntîna dorințelor

și chiar de ape repezi de izvor fierbinte
mă topesc lacrimi și toate lucrurile sfinte din jur
în pieptul meu sînt patimi
eu am știut c-o să rămîi icoana mea de-a pururi
în visul în care sfîntă-i doar iubirea

și câte ar mai fi de zis Lunii ce ne privea chioară
mirată ca și-nțîia oară mai ții minte
ne fugăream comete
în lan de spice și de stele
în universul ce ne scălda degetele
jucîndu-se de-a leapșa
dar mă lăsaî să intru-n lumea ta de basme
odată ca niciodată
revino să mă scald în lacrima ta
ce alternează între tristețe și iubire
fără margini nemurirea

revino să ne depănăm amintirile în portbagaj
să ne aruncăm regulile timpului
ce nu mai știe să se-oprească
revino să ne fugărim în lanul de lucernă
galbene flori galbene ursit în palma ta norocul

și iar alerg și iar te prind de rochia-Sfintei-tale-Marii
și iar vii și iar pleci și vii și morți sîntem ca doi copii
frînți în miliarde de cuvinte amuțite
și câte ar mai fi de zis revino să profităm de secunda
ce ne-mpresoară cu amintiri fuginde
ce tot te uiți la mine tu oglindă
am fost și tînăr
nu pot privi în spate

și câte ar mai fi de zis dar cine să m-asculte...
și mă opresc cuvintele-s prea multe

Și iubesc o femeie

Doamne, am jelit prin poeme
Doar pe suflet le-am scrijelit
Și iubesc o femeie
Dansăm împreună
Hora acelor de ceasornic
Într-un astîmpăr cumplit

Doamne, m-ai călit prin cuvinte
Doar pe frunte mi-ai iscălit
Și iubesc o femeie
Plămădită din șoapte
Sînt condamnat la furtună
Într-un loc liniștit

Doamne, sînt leit cu o umbră
Doar am chipul tău poleit
Și iubesc o femeie
Dincolo de poarta sărutului
Ni se amestecă sîngele
Într-un vis de granit

Te-am dorit

Te-am dorit dintotdeauna,
Te-am dorit la pieptul meu,
Tu să fii a mea iubită,
Eu să fiu al tău, mereu.

Ești cu mine pretutindeni,
Chiar și-n visul cel adânc.
Te doresc așa cum nimeni
Te dorește pe pământ.

Fii cu mine nimfă blondă,
Să-ți văd chipul surîzând,
Să-mi plimb palma mea prin păru-ți,
Perlele să ți le strâng,

Să te-alerg pe malul mării,
Să-ți spun șoapte dulci de-amor
Și în clipa sărutării
Să sfidăm natura-n zbor...

Tanti, tanti

am început cu-nceputul și am sfișit
în cuprinsul îmbrățișărilor tale
m-am jucat cu acele cuvinte acum știu jocurile
sînt plictisitoare
nu mai trebuie să spun nimic totul vine de la sine
aș putea să scriu și cu ochii închiși
și tot vor răsări perle
din degetele mele întrepătrunse-n tine

tanti, tanti credeai că sînt același copil
mă alintai cu vorbe dulci
furîndu-mi picătură cu picătură
tinerețea sufletului bărbat
fierbînd sîngele
lăsai lacrimile cizmelor tale să-mi înduioșeze
sufletul insectă
sărutîndu-ți tălpile

nu-mi păsa
ca și Cleopatrei îți dăruiam imperiul viselor
renăscute în paloșul meu
savuram bob cu bob ciorchinele
pîrguindu-mi buzele ce te mușcau cabernet
altoindu-mi iubirea mea
neastîmpărate coșuri adolescente
tanti tanti

și uite-așa egoismul meu
s-a metamorfozat prin tine în pasiunea lui Christos
cel mai orgolios bărbat din cîți au existat vreodată
este acum o fată mărie
însămîntată de dumnezeul ce se reîncarna în mine
a nu știu cîta oară

mi-a spus cineva că nu voi ajunge niciodată poet
țin minte
avea dreptate sînt doar micul tău geniu
și cel mai bun amant
nu ne știe nimeni doar noi unul pe altul
nu ne mai interesează ceilalți
sîntem doi îngeri răstigniți de trandafirii inimilor
în mica noastră chilie de sfinți
ne spunem rugăciunile cu gurile pînă la urechi
ne înghițim limbile
tanti, tanti

Tu din EU

ce mi-a rămas este un gram de solitudine
bazat pe corectitudine
te iubeam pe longitudine
și latitudine
sentimente cu atîta amplitudine
exprimau o imensă grațitudine
la fel servitudine
erai sinonimul stării de beatitudine

mai tîrziu ai afișat un aer de solitudine
evocînd probleme o multitudine
cu aceeași nonșalantă consuetudine
cădeai în desuetudine

normal am fost cuprins de inchiitudine
apelînd la vocala plenitudine
amintirile de o covîrșitoare magnitudine
aveau perfectă similitudine
fără loc în inima mea mică mare cu certitudine
te-am aruncat pe hîrtie luînd atitudine

Tu ești tu?

ce este mai tragic să uiți
ultima dată când ai făcut dragoste
sau ultima dată când ai făcut dragoste
cu o poezie ?

fără să vorbesc de minciuna pe care
ai trăit-o îndeajuns
ca să crezi cu disperare în ea

formele amăgitoare
cuvintele mulate perfect pe obsesii
timpul care mușcă din carne
ca un câine turbat

ce poți ține minte ?
pipăitul sau gustul ?
ochii sau bătăile inimii ?
vocea ?

ea a fost prima femeie din viața ta ?
el a fost primul bărbat ?

ea a fost poezia ta ?
ele au fost cuvintele tale ?

tu ești tu
venind din ce direcție ?

Ultima noapte de dor

Iubito,
Aceasta-i ultima noapte de dor
După care-o să mor
Iubind
Puțin cîte puțin
Pîna cînd nu va mai rămîne nimic
Din tot ce-a fost
Deloc întîmplător

Nu voi privi în urmă
Sînt veșnic călător
Către același viitor
Închid ochii
Îmi imaginez că zbor
Departe
Acolo unde dorul este rupt din dor
Și pasul este rupt de trecător
Și șoaptele sînt rupte din cuvintele
Deșarte

Iubito,
Strânge-mă-n brațe
Doar pînă mîine
Să-mi fii înger ocrotitor
Aceasta este noaptea fără de păcate
Prima și ultima în care vor curge pe nesăturate
Lacrimi de dor
De dorul iubirilor de altădată
De dorul timpului ce nu se-ntoarce niciodată
Înapoi

Nu voi trăi înc-o iubire adevărată
Căci sufletul mi-e gol și plin de gol pîn' la refuz
Sînt deopotrivă trist, confuz
Și cîteodată
Mă amuz
De viața care pare colorată
Pe rochia de mireasă
Fără pată

Unde nu există nici o urmă de întâmplare

Toate iubitele mele se numesc Alexandra
Scrisă în toate felurile posibile
Iubită în toate felurile posibile
O număr pe degete
Îmi alunecă printre degete
Pipăindu-i formele
Amăgindu-mă cu formele trecătoare
Trec orele și minutele par ore
Când o aștept lângă fântâna
Statuilor plîngătoare
Născocitoare
De dorințe
Fierbinți dorințe nepieritoare
Și nu dau nimănui socoteală
Când plouă cu soare
Când un ochi rîde
Când un ochi devine
Apă stătută, apă vie
Când fiecare iubire
Învie și moare
Și te întrebi de ce oare
Nu țin iubirile o veșnicie

Așa că îi dau *rendez-vous* în vise
Acolo unde nu există nici o urmă
Care să nu fie mirosită
Care să nu fie citită
Care să nu fie povestită
Care să nu fie răstălmăcită
Unde nu există nici o urmă de îndoială
Unde iubitele nu fac fițe
Unde iubitele nu sînt mironosițe
Unde iubitele nu au nume
Nu au cuvinte
Nu au haine
Sînt acoperite doar
De un mare semn
De întrebare

Unison

și tu îți vei aduce aminte
și tu, și tu, și tu
de clipele-acelea cînd sufletele noastre
erau la unison
cînd amîndoi eram un singur poet
pe care nicio viață de pe pămîntul acesta
nu-l poate cuprinde într-un singur trup

ceva din noi va rămîne aici
prin cărțile mele
ceva ce va revoluționa istoria Eu-lui
cînd noi ne vom ridica la pătrat
Noi² în aceeași ridicare la cer

aceeași sacralizare-a cuvintelor
oricît de banale ar fi
cuvintele
există și un rai al cuvintelor
există și o iertare a tuturor injuriilor

nu mi-a fost teamă să cred că există
ceva mai mult decît mine
și tocmai de aceea
voi iubi necuprinsul începînd
cu atingerea ta

și tu îți vei aduce aminte
și tu, și tu, și tu
de clipele-acelea când sufletele noastre
erau la unison
două inimi într-o inimă singură
și două vieți și două morți în aceeași criptă

mă opresc și nu mă opresc

Vis cu purici

încă mă îmbată mireasma ta pe nesfirșita alee
prinsă de coama vîntului
te iei la întrecere cu norii
copacii se dezbracă de frunze
și fac dragoste sălcii

lîngă tine liniștea turbeză
închizi ochii se aprind lumînările
nădușesc icoane se-nfioară pereții
ploaia aplaudă la fereastră

încă îți scuturi din părul tău cîrlionț azalee
nenăscute dorințe tăinuiesc într-un zîmbet
te sărut la colțul gurii petale sînt buzele tale
orice atingere este o pildă despre iubire
boboci înfloresc pe cămașa de noapte

încă te iubesc de parcă nu te-aș fi iubit niciodată
îmi revin amintiri din altă viață
mă întreb de ce timpul îți face mătăanii
iar eu îmbătrînesc dansînd cu fantome

încă rătăcesc căutîndu-te pe nesfirșita alee
într-un vis cu purici îmi dau palme
și prind alte posturi străine
noctambul pe nesfirșita Cale Lactee

Voi fi mereu de partea ta

voi fi mereu de partea ta
și de cealaltă parte doar prizonier al lumii
să împărțim același trup între lumină și-asfințit
iubito, să te iubesc cum nu te-am mai iubit
pe înserate când vom deschide cartea de bucate
să ne citim în palme cuvintele să ne foșnească
să ne șoptească umbrele se vor iubi și ele
să-ți curgă lacrimi vinul de Fetească
și să te gust din toate cele...
de vom dormi sub Luna plină
iubito, ne vom trezi plini de lumină
cu zîmbetul precum răsare-n colțul gurii
îți voi gusta și buzele și nurii
voi fi mereu de partea ta
și de cealaltă parte vor arde-n șemineu cărbunii
te voi privi când flăcări îți vor dansa pe piele
mă voi gândi din nou la toate cele...
voi fi mereu de partea ta
și de cealaltă parte ne vor chema străbunii
să împărțim aceeași lume și cu ei
și morți să fim și vii
și dumnezei

Visul unui eunuc

La început a fost cuvântul cu vântul
a călătorit și am rămas înmărmurit în măr murit
cu gândul la femeia ce-și acoperea cu haîne haine
sufletul plătîndul

și sparge liniștea cuvântul cu vântul frunzele șoptesc
te ispitesc să devii prund și fir de iarbă uscată
sub tălpile femeii ești una cu pămîntul

am descoperit secretul nemuririi
înghițindu-mi lacrimile
și lumea mea cealaltă e sărată și locuiesc
la malul unei mări
în amintirea sărutului ce mi-a făcut răni
pe buze și meduze
și singurul legămînt deznodămînt la început și la sfîrșit
un dor de dragoste cumplit și timpul timpanele
îl prefăceau în sunet ascuțit
în cînt încîntător

cuvântul cu vântul dezvirgina tăcerea
și se năștea moștenitorul trup de lut

iubirea a devenit un rut
arhicunoscut
de toți cei care au pășit pe lume
și s-au trezit printre cutume

ce noroc în acest paradis cresc
arbori de cauciuc
mă duc să îmi iubesc femeia din biblie
să o păstrez în visul unui eunuc

În altă viață am fost un râu

în altă viață am fost un râu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
cîteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
cîteodată se închidea în sine și plîngea
adesea o mîngîiam unduitor

într-o zi iubita mea a plecat
în căruța unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură

eram furios și pentru o vreme
n-am mai privit malurile
pînă cînd o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pămîntului
și s-a lăsat să cadă
ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie

a plutit o vreme
cît m-au ținut brațele
apoi am sărutat-o
și a rămas în voia mării

deseori iubita mea cîntă
la miez de noapte
vrăjește pescarii

iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor

Cenușăreasa poeziei

a fost odată ca niciodată o poetă
toată viața nu făcuse decît să scrie
departe de ochii cititorilor
și cu toate acestea era mult mai frumoasă
decît surorile ei ce răbdau de foame în fața criticilor
și nimeni nu-i vedea metafora dorinței ascunse
metafora sărutului sub clar de lună
metafora pasului în doi pe alei
metafora iubirii cu suflete pereche
și tot aștepta să vină cineva
s-o citească s-o scoată la bal s-o danseze
epuizîndu-i viața pînă la ultimul cuvînt
și tot aștepta...
pînă cînd într-o zi întîlni prințul poeziei
învîluit în umbră maestrul trecerii
de la o lume la alta pe limba nemuritorilor
„e neasemuit de frumoasă” – se gîndi prințul
însă poezia pe care el o purta de atîta timp în suflet
poezia egoului și a învățaturii
poezia înverșunării împotriva nimicului
poezia credinței și a revelației...

poezia se împotrivi
lovind din coada ei de himeră
și poeta se chirce de durere
se ascunse în propria ei metaforă
ca într-o cochilie de melc
metafora singurătății sub clar de lună
metafora singurătății pe alei
metafora iubirii de sine
și numai de sine
metafora trudei zilnice
la temelia poeziei
fără cititor

Cuvântul cheie

el știa cuvântul cheie
ce ți-a deschis toate porțile
poarta sărutului
furîndu-ți inima
poarta ochilor
furîndu-ți privirea
poarta pîntecului
furîndu-ți copiii
apoi a plecat
trîntind toate porțile
ștergînd toate urmele
de atunci îl cauți pretutindeni
îi ascuți pe bărbați
cum vorbesc îi săruți îi dorești
dar niciunul nu știe cuvântul cheie
care te-a făcut prima oară
femeie

Timpul se măsoară în cuvinte

am cunoscut femeia
cu trup de optsprezece ani
ceva în mine azi a murit
și mă întreb dacă va mai renaște vreodată
în inima mea
acea pasăre uriașă cu aripi de foc
și lacrimi de Soare

prin mine Domnul își face marea lucrare
mă ține de mână și mă poartă prin lume
îi arde de glume îmi spune nu fii trist
în inima ta
renăște un Christ cu plete cărunte
în sufletul tău se-nalță un munte

am cunoscut femeia
cu trup de optsprezece ani
ceva în mine azi a murit
ceva mai trist decât moartea în sine
și Domnul îmi spune știi bine
timpul se măsoară în cuvinte
lasă amintirile să te alinte
dragostea să te doară

ceva în mine azi a murit
ceva mai trist decât moartea în sine
femeia
cu trup de optsprezece ani

Fără carnet

eu conduc lumea
nu lumea mă conduce pe mine...
însă cum poți conduce lumea fără carnet de șofer?
în orașul tău nu sînt taxiuri, iubito
doar un bețiv rătăcind
pe o stradă mustind de iubire
am valizele pline
cu poeme pentru lumea cealaltă
asta e crucea pe care mi-o duc cu-ndîrjire
inima îmi tresaltă
mă privești cu ochii aceia
tulburător de căprui
aș vrea să fiu Michelangelo ridicîndu-ți statui
aș vrea să fiu Iisus și să-ți plîng la picioare
dar tu Magdalena ești o femeie în floare
cuvîntul te ofilește
lacrima nu-ți ține de sete
sînt un profet anonim și mă port fără plete
am valizele pline cu poeme pentru lumea cealaltă
în orașul tău nu sînt taxiuri, iubito
doar trenuri care spre tine se-ndreaptă și pleacă
lăsînd în urmă tăcutele șine
privindu-se rece

Mă voi întoarce

și uneori tristețea mă amuză
și liniștit mă pierd în vraja
unui cântec...

te voi iubi prin lipsa mea
prin neatingerile mele
prin tăcerea mea
prin tot ce este
incomensurabil

timpul își mușcă buzele
moartea își roade unghiile
tu ești floare
pe altarul cuvântului
între cer și pământ

și chiar fără să-mi dau seama
în cuvintele mele
se mai ascundea o poezie
așa cum de obicei
în cuvintele mele
se ascund poezii
rareori părăsitate
de muză

și uneori tristețea mă amuză
și liniștit mă pierd în vraja
unui cântec...

Perpetuum mobile

pe treptele templului urcă un om
lacrima coboară
pe sânul femeii

în clepsidră
pe un banc de nisip
o corabie eșuată

umbra
face semne disperate
din mâini

ferestre închise

pe treptele templului urcă un om
lacrima coboară
pe sânul femeii

dragostea
unicul perpetuum mobile

Inima mea ca o pasăre oarbă

îmi țin inima-n pumni ca pe o pasăre oarbă
tu trebuie să ghicești în care-o ascund
și va fi pe vecie a ta

nu ai nevoie de colivie lasă fereastra deschisă
las-o să bată din aripi nu-ți fie frică
nu va pleca

inima mea îți repetă
ca un papagal orb

pentru poarta unui sărut
nu există nici încuietore
nici cheie

tu îmi lași inima flămîndă
să moară de singurătate
stînd într-un picior

e primăvară iarăși
o altă pasăre venind de departe
își face cuib în sufletul meu
și orbește

Poem în lipsa ta

și câte cuvinte mi-ar trebui
să îmi exprim toată tăcerea toată lipsa ta
și cate greșeli aș face încercînd
să mă apropiu de tine
dacă lucrurile...
ar fi atît de simple
atît de simple încît
să nu existe distanțe
să nu existe aduceri aminte
să nu existe durerile
acestor sentimente acute
doar veșnicul refugiu al unei înlănțuiri

Pământ, crisalide și fluturi

ce zei și-ar vinde locul
pe ultima noastră îmbrățișare ?
ce patimi alunecă pe gîtlejul cuvintelor
pînă în mitra genunii ?
pământ
crisalide și fluturi în plasa
paingului orb
ce strigăt întemnițat de himere ?
pînă și umbrele au nevoie de pași
să respire o bătaie de inimă

**O mie de porți, o mie de chei,
o mie de șoapte**

Ionuț Caragea & Andreea Trifu

porțile cerului au cuvintele sub cheie
cuvinte îmbrăcate-n secrete, rămîn în umbră
silabisind în șoaptă: tă-ce-re
porțile sărutului au cuvintele sub limbă
cuvinte îmbrăcate-n dorințe, rămîn perplexe
silabisind în șoaptă: plă-ce-re
porțile singurătății au cuvintele sub piele
cuvinte îmbrăcate-n lacrimi, rămîn pe obraji
silabisind în șoaptă: du-re-re
o mie de porți, o mie de chei, o mie de șoapte
și o singură trecere în neființă
eu sînt orașul
tu ești cheia orașului întemnițat de gînduri
orașul cu străzile îmbrăcate-n beznă
orașul cu soldățeii de plumb
silabisind în șoaptă: pu-te-re
lanțuri, îmi port umbra în lanțuri
tu ești cheia îmbrăcată-n rugină
silabisind în șoaptă: ui-ta-re

Glezna unei metafore

nu vrei să mă cauți prin sertarele
unei aduceri aminte
scrisorile în care-ți spuneam
de străzile încurcate cu alți trecători
scrisorile în care-ți spuneam
de iedera timpului
umbrind ferestrele viselor
nu vrei să știi cine sînt
și cîte flori în poeme ți-am dat
și cîte virgule am șters între așteptările noastre
și cîte cuvinte am sărutat
pînă la glezna unei metafore...

Singurătate la extreme

la extremele singurătății
se aflau cele două jumătăți ale mele
și undeva, la mijloc
lamele buzelor tale
îmi decupau inima

atunci, jumătatea mea stîngă
a strigat la jumătatea mea dreaptă
cu jumătate de gură
vino la loc
vom rămîne fără jumătate de inimă
și ochiul meu stîng
se uita la ochiul meu drept
și palma mea dreaptă
se-ntindea spre palma mea stîngă
și jumătățile mele săreau într-un picior
la fel cum jucam șotronul în tinerețe
cu inima mea de piatră

Sezonul fluturilor morți

ai venit și nici măcar n-ai bătut la ușă
ai intrat încălțat
mi-ai făcut camera vraiste
mi-ai dărâmat icoanele de pe pereți
mi-ai răvășit cearceafurile
mi-ai rupt pernele
mi-ai spart oglinzile mi-ai aruncat covoarele
și m-ai lipit de parchet

nu am zis nimic
știam că după toate acestea
voi dormi în brațele tale
ca și când abia atunci ne-am fi cunoscut

dimineața fără să spui un cuvânt
te-ai legat la șireturi
ai închis ușa
și toți fluturii mei au murit

cine dintre noi a greșit
nu știi
uneori
întrebările rămân fără răspunsuri
pentru tot restul
vieții

***jumătăți de răspunsuri**

poate că sînt destinată
să închin mereu lacrimi (Ioana Florea)

între mine și tine
un șir de întrebări
la care vreau să aflu răspunsul
însă oare
ceea ce ne apropie de fapt
nu sînt misterele fiecăruia
în timp ce noi din păcate tănuim
înveninate
jumătăți de răspunsuri ?

Interviu cu un pierde-vară

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
cît de plat sună ca și cum aș face plajă încontinuu
din fericire Raiul există și aici la Trei Butoaie
nisipul se odihnește printre cutele pielii
toate membrele par greoaie
pînă cînd descoperi misterul femeii
cum te ridică ritmic pînă la ploaie
mare și încovoiat
curcubeu agățîndu-se de Soare
prinzînd stavrizi la țaparină
cu pletele ce mulinează
căluți de mare
sufocați de nebunia
unei sirene pedofile

am mai pierdut o vară cu sufletul pe buze
rostindu-ți declarații cu rost de evantai
pentru o seară
voulez vous danser avec moi ?
vino-ncoa' te voi iubi și cu umbra
vom face *ménage à trois*
Luna se va dezbrăca în fața noastră
marea va încremeni într-o oglindă albastră
care-i cea mai frumoasă fotografie
a plăcerii imortalizate
surfing
pe un val de sudoare ?

tremură aerul într-o briză ușoară
răsfîrîndu-ți părul într-un miraj auriu
picioarele-compas măsoară cercul dragostei
săgetat de un amorezat
ce a prins curaj
de la o sticlă de vin roșu
și am plecat secat
cu gîtul răsucit
surgîndu-se sîngele
pe buzele fierbinți ale comorii tale
inepuizabil de primitoare
acesta sînt eu iubire
cel mai timid dintre pămînteni
levitez deasupra aurei tale divine
așteptînd al doisprezecelea ceas cînd limbile
se vor uni într-o nesfîrșită poftă carnală
și voi vibra ca iarba-fiarelor atinsă de rugină
melancolic de alcoolice și bucolice de parabolic
ca infarctul salvat de o pilulă de aspirină
cel mai ieftin medicament este o fiolă de morfină
în vena înțepată de colții tăi de felină
o iau razna
copiii cresc felii de mandarină
dintre toate femeile te-am ales pe tine
o picătură rece de rouă ce aștepta să fie toridă
dorință candidă splendidă
perplexă complexă
un été inoubliable
le someil d'un ange et l'amour d'un diable
je me demande qui je suis?

un pierde-vară
nu știi
lumea este chioară
și nu vede
că am o inimă ce bate în ritm de fanfără

nu mă opresc iubito
tînjesc să trăiesc pentru a doua oară
în mijlocul infinitului ce și-a deschis porțile umede
mi-au mucegăit picioarele și tot mă zbat ca un miceliu
ieșind la suprafață pălăria de soare
a unui pierde-vară

te iubesc
știi sună plat dar am prins rădăcini de colții-babei
tu trebuie să pleci sezonul e pe sfîrșite
o întepătură te oprește și întrebi nedumerită:
cine ești tu mărăcine?
răspund:
același pierde-vară!
nu-mi amintesc de tine
anii se măsoară în primăveri
în rest totul este întîmplare...

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
am făcut noduri la încheieturi, la mîini și la picioare
m-am îngropat sub toamnă, iarnă, primăvară

de ce oare
iubesc să fiu din nou un pierde-vară?

Tache de naissance

bărbatul doarme
pe umărul drept reînvie femeia
pe care o întâlnește în toate viețile
aceasta își deschide buzele și mușcă
cu o plăcere trandafirică

tache de naissance

tremură și copacii de emoție
sângele țîșnește din inimi împunse
de săgeți bricege
iubirea este o fărădelege
comisă pentru a da un sens concret despărțirii
și uitarea este tot ce se-alege

tache de naissance

privind în oglinda sufletului
bărbatul descoperă că acolo
se află cineva care seamănă cu iubirea
de sine
o amintire îl ucide și singurătatea
se ascunde dintr-o privire

tache de naissance

visele lui
sînt o amortire de cuvinte
călătoria dorințelor
într-un labirint de iluzii
pe umărul drept reînvie femeia
și tace
ascultînd curgerea timpului

tache de naissance

Rătăcire

ne căutăm la infinit
cum sufletul își caută gura
din care s-a născut...

***mă predau cerului**

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenînd infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
îneșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

Clopote de întuneric

mă caut în interiorul acestui poem
ca pe un secret îngropat de mult timp
și mă pierd în propriile mele amintiri
într-un labirint fără ieșire

dar ceva se aude
o bătaie la ușă într-o viață de singurătate
iubirea mă salvează
cu pași timizi spre noi întrebări
chiar dacă oglinzile m-au mințit mereu
chiar dacă păsările negre
mi-au bătut neîncetat cuvintele la ferestre

cît voi fi
nu voi înceta să cred în iubire
acest miracol ce trece dintr-un trup într-altul
rememorînd infinitul
în timp ce moartea rămîne doar o legendă
a celui ce trebuia să fiu demult
cînd am trăit noaptea cu spaimă
și incertitudine
cînd au bătut clopotele de întuneric

atunci speranța m-a scos cu aripa ei albă
din zgura judecății de apoi

CUPRINS

Din dragoste	5
Deosebirea dintre dragostea de literatură și adevărata poezie de dragoste	7
Am rupt o foaie de hîrtie.....	23
Album	24
Am ales un titlu sugestiv	26
Am dat Pămîntul înapoi un minut	28
Aripi de pești	30
<i>Best friends</i>	31
Avea părul lins	32
<i>Baby, baby</i>	34
Ce tot te fofilezi.....	36
Fata din tablou	39
Dumnezeul păpușar.....	40
Cer de nisip	42
Ah, Ioano!	44
A cîta oară?	46
Nu mai pricep	48
De ce?	50
Dulceață de gutui	52
Femeia de aer	53
Eterna iubire	54
Eu te-am iubit cu foc de artificii	55
Femeia doarme	56
Femeia-vărsător.....	57

Femeie, femeie	58
Floarea-soarelui	60
Inel de logodnă	61
Iartă-mă, iubeste-mă	62
Îndrăgostit de cursă lungă	64
În inima orașului	66
Iubiri off-line	67
Întinderi abisale	68
Întrebare retorică	70
Ion și Ioana	72
Îți interzic	74
Iubita de la capătul lumii	76
Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă .	78
Iubita mea, marțiană	80
Iubite, m-am cuibărit între șoaptele tale	82
Iubi-te-voi, iubito	84
Lunii	86
Noapți albe	87
Pansamentul de la miezul nopții	88
Prin efracție	89
<i>Phantom limb</i>	90
Priveam	92
Rendez-vous pe falezele eternității	93
<i>Quaero</i>	94
Să învățăm să piratăm iubirea	96
Sărut de porțelan	98
Sfertul de Om	99
Și câte ar mai fi de zis	100
Și iubesc o femeie	102
Te-am dorit	103
Tanti, tanti	104

Tu din EU	106
Tu ești tu?	107
Ultima noapte de dor	108
Unde nu există nici o urmă de întâmplare	110
Unison	112
Vis cu purici	114
Voi fi mereu de partea ta	115
Visul unui eunuc	116
În altă viață am fost un rîu	118
Cenușăreasa poeziei	120
Cuvîntul cheie	122
Timpul se măsoară în cuvinte	123
Fără carnet	124
Mă voi întoarce	125
Perpetuum mobile	126
Inima mea ca o pasăre oarbă	127
Poem în lipsa ta	128
Pămînt, crisalide și fluturi	129
O mie de porți, o mie de chei, o mie de șoapte	130
Glezna unei metafore	131
Singurătate la extreme	132
Sezonul fluturilor morți	133
*jumătăți de răspunsuri	134
Interviu cu un pierde-vară	135
<i>Tache de naissance</i>	138
Rătăcire	140
*mă predau cerului	141
Clopote de întuneric	142

fides

Colecția EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustățile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches* (ediție bilingvă română/ engleză, traducerea în limba engleză de Laura I. Cuțitaru)
2. Miriam Mușat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireș*
4. Teofana Botoșineanu – *Și eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haițu*
7. Florin Țupu – *Robia cuvântului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Țupu – *Catapeteasma interogației*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes* (ediție bilingvă română/ franceză, traducerea în limba franceză de N. Iorga și Septime Gorceix)
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru și lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Țupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never* (traducerea în limba engleză de Ștefan Colibaba, Laura Cuțitaru, Sorina Chiper și Eileen McFarren)
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iași, 2001* (ediție plurilingvă)
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurățății*
23. Bluma Finkelstein – *Faleza timpului* (selecția poemelor și traducerea din franceză de Dumitru Scorțanu)
24. Lucien Noullez – *Poezii* (selecția poemelor și traducerea din franceză de Dumitru Scorțanu și Petruța Spânu)
25. Horia Victor Lefter – *Eu, el, ea și noi. Moi, lui, elle et nous* (ediție bilingvă română/ franceză, traducerea în franceză de Horia Victor Lefter și Nina Timoianu)

26. Mariana Zavati Gardner – *Șapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie studentească de poezie de dragoste* (selecția poemelor de Dumitru Scorțanu)
28. Ionuț Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Ionuț Caragea – *33 bis*
30. Ionuț Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclotions. Ecloziuni* (ed. bilingvă română/franceză în traducerea autorului)
32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuț Caragea – *Dicționarul suferinței*
34. Ionuț Caragea – *Negru Sacerdot*
35. Vanda Steliana Florea – *Catapeteasma luminii*
36. Ionuț Caragea – *Absența a ceea ce suntem*
37. Nicolai Ciobanu – *Toamnă*
38. Ionuț Caragea – *Déconnecté* (poezie în limba franceză sau tradusă de autor și de Clava Nour, Nicole Pottier, Constantin Frosin, Petruța Spânu, Maxime Cloutier, Dumitru Scorțanu, Viorel Zegheru, Louise Dupuis, revizia: Constantin Frosin, editura Elmis, Iași, 2009)
39. Henri Meschonnic – *Poeme. Antologie 1972-2005* (selecția poemelor și traducerea din franceză de Dumitru Scorțanu)
40. Ionuț Caragea – *Guru amnezic*
41. Ionuț Caragea – *Poezii de dragoste. Antologie*

Editura FIDES, IAȘI, RO, UE
EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNCSIS
gsm: +40 740 04 99 91; editura_fides@yahoo.fr; <http://www.fides.srw.ro>